

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்
காந்தியிடம்
ஏன் எச்சரிக்கையாக
இருக்க வேண்டும்?

அண்ணாள் அம்பேத்கர்

**தாழ்த்தப்பட்டவர்கள்
காந்தியிடம்
ஏன் எச்சரிக்கையாக
இருக்க வேண்டும்?**

அண்ணல் அம்பேத்கர்

மகாராஷ்டிர அரசாங்கம் வெளியிட்டுள்ள
“அண்ணல் அம்பேத்கரின் எழுத்துக்களும்
பேச்சுக்களும்” நூல் தொகுதி : 9 (பக்கம் 239 - 27,
லிருந்து மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது

சமூக நீதி பதிப்பகம்
விடியல் பதிப்பகம்
ஆதிதமிழர் பேரவை

- ராதல் பதிப்பு : 1994 ஆகஸ்ட்
- நூலாசிரியர் : அண்ணல் அம்பேத்கர்
- தமிழாக்கம் : வெ. கோவிந்தசாமி
- விலை : ரூ.10.00
- வெளியீடு : சமூகநீதி பதிப்பகம்,
54, கண்ணகி நகர்,
பெருமா நல்லூர் சாலை,
திருப்பூர் - 638 602.
ஆதிதமிழர் பேரவை,
D. 193 சம்பத் நகர்,
ஈரோடு - 638 011.
விடியல் பதிப்பகம், கோவை - 15.

மேற்கண்ட அமைப்புகளின் கூட்டு முயற்சியாக வெளியிடப்படுகிறது.

விற்பனை உரிமை : விடியல் பதிப்பகம்
3, மாரியம்மன் கோவில் வீதி
உப்பிலிபாளையம்
கோவை - 641 015.

ஒளி அச்சுக்கோவை : R.M.நாதன் அண்டு கம்பெனி,
சென்னை-17. ① 4340893

அச்சமைப்பு : அலைகள் அச்சகம்,
சென்னை-600 024.

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் காந்தியிடம் ஏன் எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்?

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் இரட்சகர் காந்திதான் என்ற கருத்தை அம்மக்களிடையே பதிய வைப்பதில் காங்கிரஸ் காரர்கள் எப்பொழுதும் தயக்கம் காட்டுவதே இல்லை. நாடு முழுவதும் உள்ள காங்கிரஸ் காரர்கள் காந்திதான் உண்மையான இரட்சகர் என்று பறைசாற்றுவதோடு நின்றுவிடுவதில்லை. அதற்கு மேலும் சென்று இவர்தான் ஒரே உண்மையான இரட்சகர் என்ற நிலைப்பாட்டையும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் எனக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். இதற்கு என்ன ஆதாரம் எனக் கேட்டால், அதற்கு அவர்கள் 'தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நலனுக்காகச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருக்க உறுதி கொண்டவர் யாரேனும் உள்ளாரெனில் அது காந்தியைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை' எனப் பதிலளிக்கிறார்கள். புனா ஒப்பந்தத்தின் கீழ் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பெற்றுள்ள அரசியல் உரிமைகள் அனைத்தும் திரு. காந்தி செய்த முயற்சிகளின் பலனே எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடம் எவ்வித மனச்சாட்சி உறுத்தலின்றிக் கூறுகிறார்கள். இம்மாதிரியான பிரச்சாரத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக 1945

ஏப்ரல் 12ஆம் நாளன்று பெசாவரில் தாழ்த்தப்பட்ட டோர் சங்கத்தின் சார்பில் நடைபெற்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கூட்டத்தில் இராய் பகதூர் மெர்சந்த் கண்ணா என்பவர் ஆற்றிய உரையைக் கீழே தருகிறேன் :

“உங்களின் சிறந்த நண்பர் மகாத்மா காந்தி அவர்களே. உங்கள் நலனுக்காக உண்ணாவிரதம்கூட இருந்தவர். அதன் மூலம் புனா ஒப்பந்தத்தை உருவாக்கியவர். இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம்தான் உங்களுக்கு வாக்குரிமையும், பஞ்சாயத்துகளிலும், சட்டமன்றங்களிலும் பிரதி நிதித்துவமும் கிடைத்து இருக்கிறது. உங்களில் சிலர் டாக்டர் அம்பேத்கரின் பின்னால் இருக்கிறீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். இவர் பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியத்தால் உருவாக்கப் பட்டவர். ஆங்கிலேயர்கள் கரங்களை வலுப்படுத்த இவர் உங்களைப் பயன்படுத்தி வருகிறார். இதனால் இந்தியா பிளவுபட்டு ஆங்கிலேயர்கள் தொடர்ந்து அதிகாரத்தில் இருக்க வழி ஏற்பட்டுவிடலாம். நீங்கள் போலித் தலைவர்களையும், உங்களின் உண்மையான நண்பர்களையும் பிரித்துப் பார்க்கவேண்டும். உங்களின் நலன்களை முன்னிட்டே உங்களை நான் இவ்வாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.”

(பிரிபிர்ஸ் ஜேர்னல் 14.4.1945)

இராய் பகதூர் மெர்சந்த் கண்ணா அவர்கள் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டிய முக்கிய நபரல்ல. இந்தப் பொருளில் அவர் அறிக்கையை நான் மேற்கோளாகக் காட்டவில்லை. ஏனெனில் இந்திய அரசியலில் இந்த மனிதனைவிட வேறு கயவன் ஒருவனை நாம் பார்க்க முடியாது. ஓர் ஆண்டுக்கு உள்ளாகவே அவர் மூன்று கதாபாத்திரங்களில் வெற்றிகரமாக நடித்திருக்கிறார். இது ஏதோ நீண்ட நாட்களுக்கு முன்பு நடந்ததல்ல. 1944இல்தான் நடந்தது. இந்து மகாசபையின் செயலராகத் தன் பணியினைத் தொடங்கினார். பின்பு ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் முகவராக மாறி வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று, இந்தியாவின் யுத்த முயற்சிகளை ஆதரித்துப்

பிரச்சாரம் செய்தார். இப்பொழுது வடமேற்கு மாகாணத்தின் காங்கிரஸ் முகவராக இருந்து வருகிறார்.

டிரையடன் (17ஆம் நூற்றாண்டு ஆங்கிலக் கவிஞர் மொர்) மொழியில் சொல்லப் போனால் இராய் பகதூர் மெக்சந்த் கண்ணா போன்றவர்கள் "பல்வேறு வேடங்களைத் தரிக்கக் கூடியவர்கள். தொடக்கத்தில் எல்லாமாக இருப்பார்கள். ஆனால் காலப்போக்கில் ஒன்றுமில்லாப் பூச்சியமாகி விடுவார்கள். குறுகிய காலத்திலேயே ரசவாதியாக, பிடிவாதியாக, ராஜதந்திரியாக, கோமாளியாக இருப்பார்கள். இத்தகையவர் கருத்து வெறுத்து ஒதுக்கப்பட வேண்டியது ஆகும்." காந்தியின் நண்பர்கள் தீண்டத்தகாதவர்களை ஏமாற்ற எம்மாதிரியான பிரச்சாரங்களைச் செய்கிறார்கள் என்பதை விளக்கிக் காட்டவே இவரை நான் மேற்கோள் காட்டினேன்.

இத்தகைய பொய்யைச் சீரணிக்கத் தயாரான தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எத்தனை பேர் கிடைக்கக் கூடும் என எனக்குத் தெரியாது. ஒரு பொய் மிகப் பெரிய பொய்யாக சராசரி மனிதனின் அறிவினால் பிரித்தறியப்பட முடியாத பொய்யாக இருந்தால், அதுவும் இப்பொய் திரும்பத் திரும்ப சொல்லப்பட்டு வந்தால், இப்பொய்யே உண்மையென ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதற்கான அனைத்து சாத்தியங்களும் உண்டு. இந்தப் பொய் உண்மையென ஏற்றுக் கொள்ளப் படாவிட்டாலும்கூட இந்தப்பொய்ப் பிரச்சாரத்திற்குப் பலியாக வேண்டிய சாத்தியமும் இருக்கிறது. மக்கள் இதைக் கேள்விக்கிடமின்றி ஏற்றுக் கொள்ளவும் செய்வார்கள். இம்முறையை நாஜிகள் நிரூபித்து இருக்கிறார்கள். ஆகவே தீண்டத்தகாதவர்கள் இயக்கத்தில் காந்தி ஆற்றிய பங்கை அம்பலப்படுத்த வேண்டியது அவசியம். இம்மாதிரியான பிரச்சாரத்திற்குத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பலியாகாமல் இருக்கும்படி எச்சரிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறது.

(அ)

திரு.காந்தி அவர்களின் பங்களிப்பை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தும்போது எப்பொழுது அவர் தீண்டாமை ஒரு தீமையென முதன்முதலாக உணர்ந்து கொண்டார் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதிலிருந்து தொடங்குவது நல்லது. இந்த விஷயத்தில் திரு.காந்தியே நேரடி சாட்சியாக நமக்குக் கிடைக்கிறார். 1921 ஏப்ரல் 14, 15ஆம் நாட்களில் ஆமதாபாத்தில் நடைபெற்ற ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்புகளின் மாநாட்டின் தலைமை உரையில் திரு.காந்தி அவர்கள் பின்வருமாறு கூறினார் :

"இந்தக் கருத்து எனக்குத் தோன்றியபோது எனக்கு வயது பன்னிரண்டுகூட இருக்காது. உட்கா என்ற தாழ்த்தப்பட்ட தோட்டி ஒருவர் எங்கள் வீட்டுக் கழிப்பறை வேலைகளைச் செய்து வந்தார். இவரைத் தொடுவதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? இவரைத் தொடக்கூடாது என்று என்னை ஏன் தடுக்கிறீர்கள்? என என் தாயிடம் அடிக்கடி கேட்டு வந்தேன். தற்செயலாக நான் உட்காவை தொட நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் என்னைக் குளிக்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்வார்கள். இயல்பாகவே இதற்கு நான் அடிபணிந்தாலும், மதம், தீண்டாமையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாறு இருப்பது சாத்தியமும் இல்லை என்ற என் மென்மையான எதிர்ப்பைக் காட்டியே வந்தேன். நான் கடமையும் பணிவும் கொண்ட குழந்தையாக இருந்து வந்தேன். இந்த பிரச்சனையில் நான் அவர்களோடு அடிக்கடி சச்சரவு இட்டு வந்தேன். தோட்டியைத் தொடுவது பாவம் எனக் கருதுவது முழுத் தவறு என என் தாயிடம் சொல்லி வந்தேன்.

"பள்ளியில் அடிக்கடி நான் தீண்டத்தகாதவர்களைத் தொட நேர்ந்தது. இதை என் பெற்றோர்களிடம் எப்பொழுதும் மறைத்துக் கொண்டதும் இல்லை. இம்மாதிரி தீட்டு ஏற்பட்டால் அதை நீக்கிக் கொள்ள எதிரில் வரும்

ஏதேனும் ஒரு முசுலீமைத் தொட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற குறுக்கு வழியை என் தாய் எனக்குச் சொல்லியிருந்தார்கள். மரியாதையின் பொருட்டும் என் தாயின் மேல் உள்ள அன்பின் பொருட்டும் தான் இவ்வழியை அடிக்கடி கடைப்பிடித்து வந்தேன். ஒரு மதக் கடமை என்ற நம்பிக்கையில் நான் ஒரு போதும் இதனைச் செய்து வரவில்லை. சிறிது காலம் கழித்து நாங்கள் போர்பந்தர் என்ற இடத்திற்குக் குடி மாறினோம். அங்கு தான் எனக்கு சமஸ்கிருதத்தோடு முதல் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இன்னும் நான் ஆங்கிலப் பள்ளியில் சேர்க்கப் படவில்லை. நானும் என்னுடைய சகோதரரும் பார்ப்பன ஆசிரியர் ஒருவர் பொறுப்பில் விடப்பட்டோம். அவர்தான் எங்களுக்கு ராம் ரக்ஷாவும், விஸ்ணு பஞ்சரும் கற்றுத் தந்தார். யேல் விஸ்ணு (கடவுள் நீரில் இருக்கிறார்), ஷேல் விஸ்ணு (கடவுள் நிலத்தில் இருக்கிறார்) என்ற புராணங்கள் எனது நினைவைவிட்டு என்றும் அகலாது. எங்கள் அருகே மூதாட்டி ஒருவரும் வசித்து வந்தார். அப்பொழுது நான் ஒரு கோழையாகவே இருந்து வந்தேன். இருட்டத் தொடங்கியபின் பேய்கள் பற்றிய நினைவு என்னுள் வந்துவிடும். அந்த வயதான மூதாட்டி என்னுடைய அச்சத்தைப் போக்க ராம் ரக்ஷா புராண வரிகளை அச்சம் ஏற்படும் போதெல்லாம் உச்சரிக்க வேண்டும், அதனால் தீய ஆவிகள் அனைத்தும் அகன்றுவிடும் என ஆலோசனை கூறினார். அதை நான் கடைப்பிடித்து வந்தேன். இது நல்ல விளைவுகளைத் தந்ததாகக் கருதினேன். தாழ்த்தப்பட்ட வர்களைத் தொடுவது பாவம் எனச் சுட்டும் எந்தப் பகுதியும் ராம் ரக்ஷாவில் இருக்கும் என நான் ஒரு போதும் அப்பொழுது நம்பியது இல்லை. அல்லது அதை அரை குறையாகவே புரிந்திருந்தேன். ஆனால் பேய் பற்றிய அச்சங்களை நீக்கிய இந்த ராம் ரக்ஷாவில் தாழ்த்தப்பட்ட வர்களைத் தீண்டுவது பாவம் என்பதற்கான எந்த ஆதாரமும் இருக்க முடியாது என்பதில் நான் நம்பிக்கைக் கொண்டிருந்தேன்.

“எங்கள் குடும்பத்தில் தினந்தோறும் இராமாயணம் படிக்கும் பழக்கம் உண்டு. லாதா மகராஜ் என்ற ஒரு

பார்ப்பனரே அதைப் படித்துக் காட்டி வந்தார். அவர் தொழுநோயால் அவதிப்பட்டு வந்தார். இராமாயணத்தைத் தொடர்ச்சியாகப் படிப்பதினால் தொழுநோய் குணமடைந்து விடும் என அவர் நம்பினார். உண்மையில் அவர் குணம் அடைந்தும் விட்டார். இன்று தீண்டத்தகாதவராகக் கருதப்படும் ஒருவர் அன்று இராமனைத் தனது படகின் மூலம் கங்கை ஆற்றில் ஏற்றிச் சென்று இருக்கிறார். அப்படி இருக்கையில் அசுத்தமான ஆன்மாக்கள் என்ற அடிப்படையில், மனிதர்கள் எவரையும் தீண்டத்தகாதவர்கள் என ஒதுக்குவதற்கு ஆதாரம் எப்படி இராமாயணத்தில் இருக்க முடியும் என எனக்குள் நானே நினைத்துக் கொண்டேன். அசுத்தத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் புனிதன் என்றும் அதே போன்ற வேறு பெயர்களிலும் கடவுளை நாம் அழைக்கிறோம். அப்படி இருக்கையில் இந்து மதத்தில் பிறந்த ஒருவரை அசுத்தமானவராகவோ அல்லது தீண்டத்தகாதவராகவோ கருதுவது பாவமாகும். அவ்வாறு செய்வது மிகக் கொடுமான செயலாகும். ஆகவே தீண்டாமை ஒரு பெரும் பாவம் என நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்வதில் சோர்வடைவதே இல்லை. இந்த மன உறுதி பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே என்னுள் உருவாகி விட்டது என நான் பொய் சொல்ல விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்த வயதிலேயே தீண்டாமையை ஒரு பாவமாகவே கருதினேன் என உறுதியாகச் சொல்வேன். வைணவர்களுக்கும் வைதீக இந்துக்களுக்குமே நான் இந்த நிகழ்ச்சியை விவரித்தேன்"

குருட்டுத்தனமான வைதீக நம்பிக்கைகள் நிறைந்த அக்காலத்தில் பன்னிரண்டு வயதிலேயே காந்தி தீண்டாமை ஒரு பாவம் என்ற விழிப்புணர்வைப் பெற்றிருந்தார் என்பது சிறப்புக்குரிய ஒன்றே என்பதில் எந்த அய்யமுமில்லை. ஆனால் தீண்டத்தகாதவர்கள் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவதெல்லாம் காந்தி இந்தத் தீமையை நீக்க என்ன செய்தார் என்பதே? சென்னையிலுள்ள தாகூர் அன்கோ என்ற பதிப்பகத்தார் "யங் இந்தியா" என்ற தலைப்பின் கீழ் 1922இல் வெளியிட்டுள்ள நூல் தொகுப்பில் இருந்து காந்தி அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களைக் கீழே தந்துள்ளேன்.

காந்தி அவர்கள் பொது வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய காலத்தில் இருந்து செய்து வந்த முக்கிய நடவடிக்கைகளைக் காட்ட இதைக் கீழே கொடுத்துள்ளேன். அந்தக் குறிப்புகள் பின்வருமாறு :-

1869 அக்டோபர் 5இல் மோகன்தாஸ் கரம்சந்த் காந்தி பிறந்தார். பனியா சாதியைச் சேர்ந்தவர். போர்பந்தர், இராஜ்கோட், கத்தியவார் பிரதேசத்தின் சில பகுதிகள் ஆகியவற்றின் திவானாகிய கரம்சந்த் காந்தியின் மகன். கத்தியவார் உயர்நிலைப் பள்ளியிலும் பின் இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்திலும், பின்னர் இன்னர் டெம்பிளிலும் (Inner Temple) அவர் கல்வி பயின்றார். இலண்டனில் இருந்து திரும்பிய பின் பம்பாய் உயர்நீதி மன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பணியாற்றி வந்தார். சட்டப் பணிகளை முன்னிட்டு நேட்டால் (தென் ஆப்பிரிக்காவில் உள்ள இடம் மொ-ர்) என்ற இடத்திற்கும், பின்பு டிரான்ஸ்வால் என்ற இடத்திற்கும் சென்று வந்தார். நேட்டால் உச்சநீதி மன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டார். அங்கேயே தொடர்ந்து இருக்கத் தீர்மானித்தார். 1894இல் நேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸைத் தொடங்கினார். 1895இல் இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார். நேட்டால், டிரான்ஸ்வால் இந்தியர்களுக்கு ஆதரவாக இந்தியாவில் கிளர்ச்சிகள் நடத்தினார். டர்பனுக்குத் திரும்பினார். அங்கு இறங்கிய பொழுது கும்பல் ஒன்றினால் தாக்கப்பட்டு மயிரிழையில் உயிர் தப்பினார். 1899இல் ஆங்கிலோ- போயர் போரின்போது இந்தியன் ஆம்புலன்ஸ் அணிக்குத் தலைமை தாங்கினார். தமது உடல் நிலையைக் கருத்தில் கொண்டு 1901இல் இந்தியாவிற்குத் திரும்பினார்.

சேம்பர்லைன் முன்பு தென் ஆப்பிரிக்க இந்தியர்களின் துயரங்களை எடுத்துரைக்கச் சென்ற இந்தியப் பிரதிநிதிகள் குழுவிற்குத் தலைமை தாங்க மீண்டும் தென் ஆப்பிரிக்காவிற்குச் சென்றார். டிரான்ஸ்வால் உச்சநீதி மன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பதிவு செய்து கொண்டார். டிரான்ஸ்வால் பிரிட்டன் இந்தியக் கழகம் என்ற அமைப்பினைத் தொடங்கினார். அந்த அமைப்பின் கௌரவ

செயலாளராகவும் முதன்மைச் சட்ட ஆலோசகராகவும் இருந்தார். 1903இல் 'இந்தியன் ஒப்பீனியன்' என்ற பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். "பீனிக்ஸ்" குடியிருப்பையும் தொடங்கி வைத்தார்.

1906இல் நடைபெற்ற உள்நாட்டுக் கலகத்தின்போது மீட்பு அணியை முன்னின்று நடத்தினார். 1906ஆசிய எதிர்ப்புச் சட்டத்தை எதிர்த்துக் கிளர்ச்சி நடத்தினார். இச்சட்டத்தை நீக்கக்கோரி இங்கிலாந்திற்குப் பிரதிநிதியாகச் சென்றிருந்தார். இச்சட்டத்தை எதிர்த்து சாத்வீக எதிர்ப்பு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். தளபதி ஸ்மட்ஸ் அவர்களுக்கும் காந்திக்கும் இடையே பேச்சு வார்த்தை நடந்து சமரசம் உருவானது. பின்னால் ஸ்மட்ஸ் சட்டத்தை நீக்கிக் கொள்வதாகச் சொன்ன உறுதி மொழியில் இருந்து பின் வாங்கினார். ஆகவே மீண்டும் சாத்வீக எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சி நடத்தப்பட்டது. சட்டத்தை மீறியதாக இரண்டு முறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். 1909இல் இந்தியர்கள் நிலையை இங்கிலாந்து மக்களிடம் விளக்க இங்கிலாந்திற்குச் சென்றார். 1911இல் மாகாணக் குடியிருப்பு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டது. திரு.கோகலே அவர்களின் தென் ஆப்பிரிக்க வருகை. 1911 ஒப்பந்தத்தை அரசாங்கம் நிறைவேற்றத் தவறியதால், சாத்வீக எதிர்ப்பு இயக்கம் மீண்டும் தொடங்கப்பட்டது. 1914இல் இறுதி ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இங்கிலாந்திற்குச் சென்று வந்தார். 1914இல் இந்தியன் ஆம்புலன்ஸ் அணியை உருவாக்கினார்."

1894இல் நேட்டால இந்தியன் காங்கிரசை உருவாக்கியதில் இருந்து திரு. காந்தியின் பொது வாழ்க்கைத் தொடங்குகிறது என்பது இந்த வாழ்க்கைக் குறிப்பில் இருந்து தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது. 1894இல் இருந்து 1915முடிய தென் ஆப்பிரிக்காவில் இருந்து இருக்கிறார். இந்தக் கால கட்டத்தில் தீண்டப்படாதவர்கள் பற்றி இவர் சிந்தித்ததே இல்லை.

உட்கா என்ற தோட்டியைப் பற்றியும் கவலைப்பட்ட தில்லை.

காந்தி அவர்கள் 1915இல் இந்தியாவிற்குத் திரும்புகிறார். அப்பொழுதாவது தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக ஏதாவது செய்தாரா? மீண்டும் நான் அந்த வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இருந்தே சில தகவல்களை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறேன்.

"1915இல் இந்தியாவிற்குத் திரும்புகிறார். ஆமதாபாத்தில் சத்தியாக்கிரக ஆசிரமத்தைத் தொடங்குகிறார். 1917இல் சம்பாரான் தொழிலாளர் துயர் ஒழிப்பு ஒப்பந்தத்தில் பங்கெடுக்கிறார். 1918இல் கயரா பஞ்ச நிவாரணப் பணியிலும் ஆமதாபாத் ஆலை வேலை நிறுத்தத்திலும் கலந்து கொள்கிறார். 1918இல் போருக்கு ஆள்சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபடுகிறார். ரௌலட் சட்டத்திற்கு எதிராகக் கிளர்ச்சியைத் தொடங்குகிறார். 1919இல் சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தைத் துவக்கி வைக்கிறார். தில்லி செல்லும் வழியில் கோசி என்ற இடத்தில் கைதாகி பம்பாய்க்குத் திரும்பி அனுப்பப்படுகிறார். 1919இல் பஞ்சாப் கலகம்: அதனைத் தொடர்ந்து அரசு அடக்கு முறைகள். பஞ்சாப் அடக்குமுறைகளை ஆய்வு செய்ய காங்கிரசால் அமைக்கப்பட்ட குழுவில் உறுப்பினராக இருக்கிறார். "கிலாபத்" இயக்கத்தில் பங்கெடுக்கிறார். 1920இல் ஒத்துழையாமை இயக்கத்தைத் தொடங்குகிறார். 1921-மே மாதம் ரீடிங் பிரபுவுடன் பேச்சு வார்த்தை: 1921-காங்கிரஸ் மாநாட்டின் போது காங்கிரசின் ஒரே நிர்வாக அதிகாரியாக நியமிக்கப்படுகிறார். 1922இல் சட்டமறுப்பு இயக்கம். 1922- பிப்ரவரியில் சவுரி சவுரா கலவரங்களின் காரணமாகச் சட்டமறுப்பு இயக்கம் நிறுத்தி வைக்கப்படுகிறது. 1922- மார்ச் பத்தாம் தேதியன்று கைது செய்யப்பட்டு விசாரணைக்குப் பின் ஆறு ஆண்டுக் காலம் சாதாரணத் தண்டனை வழங்கப்படுகிறது."

இந்த வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் வெளிப்படையாகத் தவறானவை. காந்தியின் வாழ்க்கையில் நடைபெற்ற, நன்கு

பிரபலமான சில முக்கிய நிகழ்ச்சிகளை இது புறக்கணித்து விட்டது. இந்தக் குறிப்புகளை முழுமையாக்கப் பின்வரும் நிகழ்ச்சிகளையும் சேர்க்க வேண்டும்.

பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியத்திடமிருந்து இந்தியாவை விடுவிக்க ஆப்கானிஸ்தான் இந்தியா மீது படையெடுப்பதை வரவேற்கத் தயாராக இருப்பதாக 1916இல் காந்தி அறிவித்தார். 1920இல் பர்தோலி நிர்மாணத் திட்டத்தை நாட்டின் முன் வைக்கிறார். 1921இல் திலகர் சுயராஜ்ய நிதியைத் தொடங்குகிறார். நாட்டிற்கு விடுதலையைப் பெற்றுத்தர நிதியாக ஒரு கோடியே இருபத்து ஐந்து லட்சத்தைத் திரட்டுகிறார்.

இந்த ஐந்தாண்டுகளில் பிரிட்டன் ஏகாதிபத்தியத்துடன் போரிட்டு அதை ஆட்டம் காணச் செய்யத்தக்க போர்க் குணமிக்க ஓர் அமைப்பாக காங்கிரசை மாற்றி அமைக்கும் பணியில் காந்தி தன்னை முழுமூச்சாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். முசுலீம்களை காங்கிரசில் இணைக்க "கிலாபத்" இயக்கத்தை ஒரு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார் கிலாபத் இயக்கத்திற்கு ஆதரவாக இந்துக்களை அணி திரட்டுவதில் மிகப் பெரும் பங்காற்றினார்.

இந்தக் காலகட்டத்தில் காந்தி தீண்டத்தகாதவர்களுக்குச் செய்தது என்ன? ஒரு வேளை காங்கிரஸ்காரர்கள் பர்தோலி திட்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டலாம். பர்தோலி திட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மேம்படுத்துவதும் ஒரு அம்சமாக இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால் இத்திட்டத்திற்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதையே நாம் முக்கியமாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். பர்தோலி திட்டத்தின் கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், இத்திட்டம் தீண்டாமையை நீக்குவதற்கான ஒரு திட்டமே அல்ல. இத்திட்டம் இருக்கின்ற நிலையை மேம்படுத்துவதற்கான ஒரு திட்டமேயாகும். பண்டைய நிறுவனங்களையும் நவீன வளர்ச்சியையும் இணைப்பதே இது என டிஸ்ரேலி அவர்கள் இதனை விளக்கி உள்ளார். இத்திட்டம்

தீண்டாமையை வெளிப்படையாகவே அங்கீகரிக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கெனத் தனிக் கிணறுகளையும், தனிப் பள்ளிக்கூடங்களையும், ஒதுக்கத் திட்டமிட்டதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் இது செய்து விடவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மேம்படுத்துவதற்கான திட்டம் ஒன்றை வரையறுக்க அமைக்கப்பட்ட துணைக்குழு உறுப்பினர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர் நலனில் எந்த அக்கறையும் காட்டவில்லை. இவ்வுறுப்பினர்களில் சிலர் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எதிராகவே இருந்தார்கள். இந்தத் துணைக் குழுவில் இருந்த சுவாமி சுவரத்தானந்தர் என்ற உறுப்பினர் ஒருவர் மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு கணிசமாக ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பமுடையவராக இருந்தார் எனச் சொல்ல முடியும். அவரும் கூட பதவி விலகக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார். ஓர் அற்பமான தொகையே இக்குழுவின் வேலைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒரு முறைகூடக் கூடாமல் இக்குழுவை விட்டது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மேம்படுத்தும் பணி இந்து மகா சபைக்கே மிகப் பொருத்தமானது என அறிவிக்கப்பட்டது. பர்தோலி திட்டத்தில் இடம் பெற்றிருந்த தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பற்றிய அம்சத்தில் காந்தி எந்த அக்கறையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சுவாமி சுவரத்தானந்தாவிடமிருந்து ஆதரவு தருவதற்குப் பதிலாக காந்தி பிற்போக்காளர்களுக்கும் சுவாமியின் எதிரிகளுக்கும் ஆதரவு தந்தார். சுவாமியின் எதிரிகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நலனுக்குப் பெரிய அளவில் எந்த ஒன்றும் செய்ய விருப்பப்படவில்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்தே அவர்களுக்கு காந்தி ஆதரவு அளித்தார். பர்தோலி திட்டத்தைப் பொறுத்தமட்டில் 1921இல் காந்தி செய்தது இவ்வளவுதான்.

1922க்குப் பின்னர் காந்தி செய்தது என்ன? இதற்கு முன் மேற்கோளாகக் காட்டிய வாழ்க்கை வரலாற்று குறிப்பு நூல் 1922இல் தான் வெளியானது. ஆகவே இந்த வரலாற்றுக் குறிப்பை முழுமையாகப் பின்வரும் செய்திகளையும் சேர்க்க வேண்டியது அவசியமாகும்.

1924இல் காந்தி சிறையிலிருந்து விடுதலை ஆகிறார். அவர் வெளியில் இல்லாத பொழுது சட்டசபை நுழைவா? அல்லது நிர்மாணப் பணிகளா? என்ற பிரச்சனையில் இரண்டு பிரிவுகளாக இருந்த காங்கிரசில் சமரசம் ஏற்படுத்தினார். 1929இல் முழுச் சுதந்திரமே இந்தியாவின் அரசியல் லட்சியம் என அறிவிக்கிறார். 1930இல் சட்டமறுப்பு இயக்கத்தைத் தொடங்குகிறார். 1931இல் காங்கிரசின் பிரதிநிதியாக வட்டமேசை மாநாட்டில் கலந்து கொள்ள இலண்டன் செல்கிறார். 1932இல் சிறையில் இடப்படுகிறார். பிரிட்டன் அரசு கொண்டு வந்த வகுப்பு வாரி ஒதுக்கீட்டிற்கு எதிராகச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் அறிவிக்கிறார். 1933இல் புனா ஒப்பந்தத்தை ஒப்புக் கொண்டதன் மூலம் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்கிறார். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கோயில் நுழைவுக்கு ஆதரவான இயக்கம் ஒன்றுக்குத் திட்டமிடுகிறார். அரிசன சேவைச் சங்கத்தைத் தொடங்குகிறார். 193-இல் காங்கிரஸ் உறுப்பினர் பதவியிலிருந்து விலகுகிறார். 1942இல் வெள்ளையனே வெளியேறு இயக்கம் : அதன் பின் சிறை. 1944இல் வேவலுடன் கடிதத் தொடர்பு கொள்கிறார். 1942 ஆகஸ்ட் 8 தீர்மானத்தை விளக்கி ஓர் அறிக்கை வெளியிடுகிறார். 1945இல் கஸ்தூரிபாய் நிதி திரட்டுவதில் முழுகிவிடுகிறார்."

தீண்டாமைக்கு எதிராகத் தான் செய்த பிரச்சாரத்தை மேலும் முன் கொண்டு செல்லவும் அதனை வலிவுள்ள தாக்கவும் 1924இல் காந்திக்கு மீண்டும் ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஆனால் காந்தி என்ன செய்தார்?

காங்கிரசின் அரசியல் வரலாற்றில் 1922க்கும் 44க்கும் இடைப்பட்ட காலங்களுக்குள் ஒரு சிறப்பு முக்கியத்துவம் உண்டு. 1920 செப்டம்பரில் கல்கத்தாவில் நடைபெற்ற காங்கிரசின் சிறப்பு மாநாட்டில் ஒத்துழையாமை இயக்கத்திட்டம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. சட்டசபைப் புறக்கணிப்பு, அன்னியத் துணி புறக்கணிப்பு முதலிய புகழ்பெற்ற ஐந்து புறக்கணிப்புகள் இத்திட்டத்தில் அடங்கி இருந்தன. பிபின் சந்திரபால், சி.ஆர்.தாஸ், லாலா

லஜபதிராய் போன்ற அறிவுஜீவித் தலைவர்கள் ஒத்துழையாமைத் தீர்மானத்தை எதிர்த்தனர்: ஆயினும் இவர்கள் எதிர்ப்பையும் மீறி தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1920 டிசம்பரில் நாக்பூரில் காங்கிரசின் வழக்கமான ஆண்டு மாநாடு நடைபெற்றது. ஒத்துழையாமை இயக்கத் தீர்மானம் இம் மாநாட்டில் மீண்டும் விவாதிக்கப்பட்டது. வியப்பைத் தரும் விதத்தில் இந்தத் தீர்மானத்தை முன் மொழிந்தவர் சி.ஆர்.தாஸ் அவர்கள் ஆவார். லாலா லஜபதிராய் அதை வழி மொழிகிறார். இதன் விளைவு 1921இல் ஒத்துழையாமை இயக்க வீச்சே காணப்பட்டது. 1922 மார்ச் 19இல் காந்தியின் மீது அரசுத் துரோக வழக்கு சுமத்தப்பட்டு 6 ஆண்டுச் சிறைத் தண்டனை தரப்படுகிறது. காந்தி சிறையில் அடைக்கப்பட்ட உடனேயே திரு. சி.ஆர்.தாஸ் மீண்டும் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு சட்டசபைப் புறக்கணிப்பைக் கைவிடக்கோரி பிரச்சாரம் நடத்துகிறார். இவருடன் வல்லபாய் பட்டேல், மோதிலால் நேரு, பண்டிட் மாளவியா போன்றோரும் இணைந்து கொள்கின்றனர். காந்தியின் சீடர்கள் இந்த முயற்சியை எதிர்க்கின்றனர். கல்கத்தா மாநாட்டில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு நாக்பூர் மாநாட்டில் உறுதி செய்யப்பட்ட ஒத்துழையாமை இயக்கத் தீர்மானத்தில் இருந்துசிறிதும் பின்வாங்க இவர்கள் தயாராகயில்லை. இதனால் காங்கிரசில் பிளவு ஏற்படுகிறது. உடல்நலக் குறைவின் காரணமாக காந்தி 1924இல் சிறையிலிருந்து முன்னதா கவே விடுதலையாகிறார். சட்டசபைப் புறக்கணிப்பு பிரச்சனையில் காங்கிரஸ் இரு பிளவாகி நிற்கிறது என்பதை அறிகிறார். இச்சண்டை மிகக் கசப்பானதாகவும் இரு தரப்பினரும் ஒருவர் மீது ஒருவர் சேற்றை அள்ளி வீசுவதாகவும் இருந்தது. இச்சண்டை நீடித்தால் காங்கிரஸ் பலவீனப்பட்டு விடும் என்பதை உணர்ந்த காந்தி இருதரப்பையும் சமரசப்படுத்த விரும்பினார். எந்தத் தரப்பினரும் விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. அறிக்கைகளும், எதிர் அறிக்கைகளும் வெளிவந்த வண்ணம் இருந்தன. இரண்டு தரப்பினரையும் அமைதிப் படுத்த காந்தி இறுதியாகச் சில தீர்மானங்களை முன் வைத்தார்.

அதை இஓ தரப்பினரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இத் தீர்மானம் இஓ தரப்பினரையும் திருப்திப் படுத்துவதாக அமைந்திருந்தது. சட்டசபை நுழைவு ஆதரவாளர்களைத் திருப்திப்படுத்த சட்டசபை நுழைவைக் காங்கிரஸ் தன் சட்டப்பூர்வச் செயல்களில் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் இதற்கு எதிரான பிரச்சாரம் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றும் ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்தார். சட்டசபை நுழைவு எதிர்ப்பாளர்களைத் திருப்திப்படுத்த காங்கிரஸ் கட்சியின் உறுப்பினர் தகுதியில் ஒரு புதிய அடிப்படையைக் காங்கிரஸ் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தையும் கொண்டு வந்தார். அதன்படி ஒன்று காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் ஆண்டுக்கு நான்கு அணா தருவதற்குப் பதிலாக சுயமாக கைராட்டையில் நூற்ற இரண்டாயிரம் அடி கைத்தறி நூலை வழங்க வேண்டும். இதைச் செய்யத் தவறும் ஒருவர் தானாகவே காங்கிரஸ் கட்சியின் உறுப்பினர் தகுதியை இழந்துவிடுவார் என்ற தண்டனை விதியும் இதில் உள்ளடங்கி இருந்தது. இரண்டாவதாக அன்னியத் துணி, அரசாங்க நீதி மன்றங்கள், பள்ளிகள், கல்லூரிகள், அரசாங்கப் பட்டங்கள் ஆகிய ஐந்து புறக்கணிப்புகளைக் கடைபிடிப்பதையே காங்கிரஸ் பதவிகளுக்கான நியமனத் தகுதியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இப்புறக்கணிப்புக் கொள்கையில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களும், தனிப்பட்ட முறையில் இதைப் பின்பற்றாதவர்களும் காங்கிரஸ் கட்சி உறுப்பினர் தகுதி இழந்ததாகக் கருதப்படுவார்கள்.

தன் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்தை முன் நடத்திச் செல்லக் காந்திக்கு இங்கே ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. காங்கிரஸ் கட்சியில் உறுப்பினராக விரும்பும் ஒரு இந்து, தான் தீண்டாமையை கடைபிடிக்காதவராக இருப்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். தனது வீட்டில் ஒரு தீண்டத்தகாதவரை வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்வதை இதற்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். வேறு எந்த ஒரு ஆதாரத்தையும் இந்த விசயத்தில் அனுமதிக்கக்கூடாது என்று ஒரு தீர்மானத்தையும் காந்தியால் கொண்டு வந்திருக்க முடிந்திருக்கும். இம்மாதிரியான ஒரு தீர்மானம்

நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக இருந்திருக்க முடியாது காரணம் ஏறத்தாழ ஒவ்வொரு இந்துவுமே அதுவும் நிச்சயமாகத் தங்களை உயர் சாதியினர் எனச் சொல்லிக் கொள்ளும் இந்துக்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வேலையாட்களை தங்கள் வீட்டில் அமர்த்தி இருக்கிறார்கள்.

காங்கிரசில் உறுப்பினராவதற்குத் தகுதிகளாக நூல் நூற்பதையும் ஒத்துழையாமையையும் கடைபிடிக்க வேண்டும் என இந்துவை ஒப்புக் கொள்ள வைக்க காந்தியால் முடிந்தபோது தன் வீட்டில் தாழ்த்தப்பட்டவரை வேலைஆளாக அமர்த்திக் கொள்வதும் காங்கிரஸ் உறுப்பினருக்கு ஒரு தகுதியாகும் என ஒப்புக் கொள்ள வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் காந்தி அதைச் செய்யவில்லை.

1924லிருந்து 1930 முடிய ஒரு முழுமையான வெற்றிடம். இந்தக் கால கட்டத்தில் தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கான ஆக்கபூர்வமான செயல்பாடுகளிலோ அல்லது தீண்டத்தகாதவர்களுக்கு நன்மையளிக்கும் எந்த ஒரு செயலிலுமோ காந்தி அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. காந்தி இவ்வாறு செயலற்ற நிலையில் இருந்தபோது தீண்டத்தகாதவர்கள் சத்தியாக்கிரக இயக்கம் என்ற ஒரு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார்கள். பொதுக் கிணறுகளிலும், பொதுக் கோயில்களிலும் தங்களின் உரிமையை நிலை நாட்டுவதே இந்த இயக்கத்தின் இலட்சியமாகும். பம்பாய் மாகாணத்தில் உள்ள போலபா மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மகத் எனும் பகுதியில் அமைந்துள்ள சவுதார் டேங் என்ற இடத்தில் பொதுக் கிணறுகளில் இருந்து நீர் எடுக்கும் உரிமையை நிலை நாட்ட சத்தியாக்கிரகம் துவக்கப்பட்டது. இந்துக் கோயில்களில் நுழையும் உரிமையை நிலைநாட்ட நாசிக் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள கலாராம் கோயிலில் சத்தியாக்கிரகம் துவங்கப்பட்டது.

எண்ணற்ற வேறு சிறுசிறு சத்தியாக்கிரகங்களும் துவங்கப்பட்டன. ஆயினும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் அவர்களின் எதிரிகளான சாதி இந்துக்களும், மேற்சொன்ன

இரண்டு இடங்களில் நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகங்களில் தான் தங்கள் முயற்சிகளை ஒன்று குவித்தனர். இவர்கள் ஏற்படுத்திய கூச்சலும் பேரிரைச்சலும் இந்தியா முழுக்க எதிரொலித்தது. தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த ஆயிரக்கணக்கான பெண்களும் ஆண்களும் இச்சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கெடுத்தனர். இந்துக்கள் இவர்களை அவமானப்படுத்தினர்; தாக்கினர். ஏராளமான பேர் காயமடைந்தனர். அமைதிக்கு ஊறு விளைவித்ததாகச் சிலர் அரசால் சிறையிலிடப்பட்டனர். இச்சத்தியாக்கிரகம் ஆறு ஆண்டுகள் முழுமையாக நடைபெற்றது. நாசிக் மாவட்டத்தில் உள்ள ஏலா என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற மாநாட்டில் இச்சத்தியாக்கிரகம் முடிவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. தங்களுக்குச் சம சமூக உரிமைகள் கொடுக்க மறுத்து இந்துக்கள் பிடிவாதம் காட்டுவதால் இந்து மதத்திலிருந்து வெளியேற, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் உறுதி பூண்டனர். இந்த சத்தியாக்கிரகத்திற்கும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் எந்த உறவும் இல்லை என்பதில் ஐயமில்லை. இச்சத்தியாகிரகம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தலைமையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பொருளுதவியால் நடத்தப்பட்டதாகும். திரு.காந்தியின் தார்மீக ஆதரவு தங்களுக்குக் கிடைக்கும் என நம்பினார்கள். உண்மையில் அந்த நம்பிக்கைக்கான மிக நல்ல ஆதாரமும் இருந்தது. காரணம் தங்களைத் துன்புறுத்திக் கொள்வதன் மூலம் எதிராளியின் உள்ளத்தை இரங்க வைப்பது சத்தியாக்கிரகத்தின் சாராம்சமாகும். இந்த சத்தியாக்கிரக ஆயுதத்தை வடிவமைத்துக் கொடுத்தவர் காந்தியே! விடுதலை அடைவதற்காக ஆங்கில அரசாங்கத்தை எதிர்த்து இச்சத்தியாகிரகத்தை நடைமுறைப் படுத்த காங்கிரசுக்குக் காந்தி வழிகாட்டினார். பொதுக் கிணறுகளில் நீர் எடுக்கும் உரிமை, கோவில் நுழைவு உரிமை ஆகிய இலட்சியங்களுக்காக இந்துக்களை எதிர்த்து நடத்தப்பட்ட தங்கள் சத்தியாக்கிரகத்திற்குக் காந்தியின் முழு ஆதரவு கிடைக்கும் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இயல்பாகவே எதிர்பார்த்தனர். ஆயினும் காந்தி இந்த சத்தியாக்கிரகத்திற்கு ஆதரவு தரவில்லை. ஆதரவு

தராததோடு மட்டுமல்ல, சத்தியாக்கிரகத்தை மிகக் கடுமையான சொற்களில் கண்டனமும் செய்தார்.

மனிதத் தவறுகளை குணப்படுத்த உருவாக்கப்பட்ட இரண்டு புதிய ஆயுதங்களைப் பற்றி இவ்விடத்தில் குறிப்பிடலாம். இந்த ஆயுதங்களை வடிவமைத்ததும் முழுமையாக்கியதும் தானே எனக் காந்தி முழு உரிமை கொண்டாடுகிறார். அதில் முதலாவது சத்தியாக்கிரகம் எனும் ஆயுதம். அரசியல் தவறுகளை நீக்க ஆங்கில அரசிற்கு எதிராக எண்ணற்ற நேரங்களில் காந்தி இந்த சத்தியாக்கிரக ஆயுதத்தைச் செயல்படுத்தினார். ஆனால் கிணறுகளையும், கோயில்களையும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அனுமதிக்கும் படி இந்துக்களுக்கு எதிராக இந்த சத்தியாக்கிரக ஆயுதத்தை காந்தி ஒருபோதும் செயல்படுத்தியது இல்லை. காந்தியின் இன்னொரு ஆயுதம் உண்ணா விரதம். இருபத்தொரு முறை காந்தி உண்ணாவிரதம் இருந்திருக்கிறார் எனப் பெருமையாகப் பேசுகிறார்கள். இவற்றில் சில, இந்து - முசுலீம் ஒற்றுமைக்காக நடத்தப்பட்டது. தன் ஆசிரம சகாக்கள் செய்த ஒழுக்கக் கேடுகளுக்குப் பிராயச்சித்தமாக எண்ணற்ற முறை உண்ணா விரதம் இருந்திருக்கிறார். சிறைச்சாலையில் திரு.பட்வர்த்தனன் என்ற கைதி தோட்டி வேலை கோரியதற்குப் பம்பாய் அரசாங்கம் மறுத்தது. இந்த ஆணைக்கு எதிராகக் காந்தி உண்ணாவிரதம் இருந்தார். இந்த இருபத்தொரு உண்ணா விரதங்களில் தீண்டாமைக்கு எதிரான உண்ணாவிரதம் ஒன்றுகூட இல்லை. இவை மிக முக்கியமான உண்மை களாகும்.

1930 இல் வட்டமேசை மாநாடு நடைபெற்றது. 1931 மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளில்தான் காந்தி கலந்து கொள்கிறார். இந்தியாவின் சுய ஆட்சிக்கான அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்கும் ஒரு முக்கியப் பிரச்சனையில் இம்மாநாடு கவனம் செலுத்தியது. இந்தியா சுய அரசாங்க நாடாக இருக்க வேண்டுமேயானால் அதன் அரசாங்கம் மக்களின் அரசாங்கமாக, மக்களால் தேர்தெடுக்கப்பட்ட, மக்களுக்கான அரசாங்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பது

ஏகமனதாக முடிவு செய்யப்பட்டது. உண்மையான பொருளில் மக்களால் நடத்தப்பட்ட அரசாங்கமாக இருந்தால் மட்டுமே அவ்வரசு மக்களின் அரசாக மக்களுக்கான அரசாக இருக்க முடியும் என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். சாதிகளாகவும், பெரும்பான்மை, சிறுபான்மை வகுப்புகளாகவும், அவைகளுக்கிடையே சமூகப் பிளவுகள் மட்டுமல்ல சமூகப் பகை உணர்ச்சிகளும் இருந்து வரும் ஒரு நாட்டில் மக்களால் நடத்தப்படும் அரசாங்கத்தை உருவாக்குவது எப்படி என்பதே இங்கு பிரச்சனையாய் இருந்தது. இந்தச் சூழ்நிலைமைகளைக் கவனத்தில் கொண்டு சட்டசபைகளிலும் நிர்வாகத்திலும் வகுப்புவாரி ஒதுக்கீடு இல்லாமல் மக்களுக்கான அரசாங்கம் சாத்தியப்படாது என முடிவு செய்யப்பட்டது.

இம்மாநாட்டில் தாழ்த்தப்பட்டோர் பிரச்சனை பெரிதாக வடிவெடுத்தது. புதிய தன்மையும் பெற்றது. இந்துக்களின் கருணைக்குக் கீழே தாழ்த்தப்பட்டவர்களை விட்டுவிடுவதா? அல்லது வகுப்பு வாரி ஒதுக்கீட்டை இவர்களுக்கும் நீட்டிப்பதன் மூலம் தங்களைத் தாங்களே பாதுகாத்துக் கொள்ள வழி செய்து தருவதா? என்பதே கேள்வி. இந்துக்களின் விருப்பத்திற்குத் தங்களை விட்டு விடுவதைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வன்மையாக எதிர்த்தார்கள். மற்றைய சிபான்மையினருக்கு தரப்பட்டுள்ள அதே பாதுகாப்பைத் தங்களுக்கும் தரவேண்டும் எனக் கோரினார்கள். அனைவருமே இந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். இந்த வாதம் நியாயமானது. தர்க்க ரீதியானது. இந்துக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே உள்ள பிளவோடு ஒப்பிடும் போது இந்து - முசுலீம் பிளவு, இந்து - சீக்கியர் பிளவு, இந்து-கிறித்தவர் பிளவு ஆகியவை பிளவே இல்லை எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வாதிட்டார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், இந்துக்களுக்கும் இடையிலான பிளவு ஆழமானதும், அகலமானதும் ஆகும். இந்துக்களுக்கும், முசுலீம்களுக்கும் இடையிலான பிளவு மத ரீதியானது. சமூக ரீதியானது அல்ல. இந்துக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே உள்ள பிளவு சமூக ரீதியானதும் மதரீதியானதும் ஆகும்.

இந்துக்களுக்கும் முசுலீம்களுக்கும் இடையிலே உள்ள பிளவுகளினால் ஏற்படும் பகைமை உணர்ச்சி முசுலீம்களுக்கு அரசியல் ஆபத்தாக முடிந்து விடுவதில்லை. இதற்குக் காரணம் இந்துக்களுக்கும் முசுலீம்களுக்கும் இடையிலான உறவு எசுமான் - அடிமை உறவு இல்லை. இந்த வேறுபாடு வெறுமனே ஒதுங்கி இருப்பதினால் வருவது தான். ஆனால் மறுபுறமோ இந்துக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையிலான பிளவு தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அரசியல் அழிவைத் தருவதாக இருக்கும். காரணம் இவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் உள்ள உறவு எசுமான் - அடிமை உறவாகவே இருந்து வருகிறது. இவர்களுக்கு இடையே உள்ள இடைவெளியை சமூக வளர்ச்சியின் மூலம் அகற்றக் காலம் காலமாக முயற்சிகள் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அவை அனைத்தும் தோல்வியிலேயே முடிந்திருக்கின்றன. வெற்றி அடையும் என்ற நம்பிக்கைக்கே இடமில்லை. ஆகவே இந்து பெரும்பான்மைக்கு அதிகாரம் கைமாறும் போது, முசுலீம்களுக்கும், இதர சிறுபான்மையினருக்கும் அளிக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் பாதுகாப்புகளைக் காட்டிலும் அதிகப் பாதுகாப்புகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தரப்பட வேண்டும்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு ஆதரவு அளிப்பதன் மூலம் அவர்கள் மீது அனுதாபம் காட்டவும் அதன் மூலமாக இந்துக்களின் கொடுங்கோன்மைக்கும் அடக்கு முறைக்கும் எதிரான தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் எதிர்ப்புச் சக்தியை வலுப்படுத்தவும் காந்திக்கு இங்கே ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் காந்தியோ அனுதாபம் காட்டுவதற்குப் பதிலாக தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் முயற்சிகளைத் தோற்கடிக்க அனைத்து வழிகளையும் பின்பற்றினார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களை தனிமைப்படுத்தும் நோக்கோடு முசுலீம்களுடன் காந்தி ஒப்பந்தம் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். தனது பக்கம் முசுலீம்களை இழுப்பதில் தோல்வி கண்ட காந்தி சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்தார். முசுலீம்களுக்கும் இதர சிறுபான்மையினருக்கும் அளிக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் உரிமைகளைப் போல தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் தர

ஆங்கில அரசு தீர்மானித்ததைக் கைவிடக் கோரியே காந்தி உண்ணாவிரதம் இருந்தார்.

அவருடைய உண்ணாவிரதம் படுதோல்வி அடைகிறது. புனா ஒப்பந்தம் என்ற ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடும் கட்டாயம் காந்திக்கு நேருகிறது. இந்த ஒப்பந்தம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அரசியல் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனால் இந்த அரசியல் உரிமைகளினால் எந்தப் பயனும் ஏற்படா வகையில் காங்கிரசைத் தேர்தல் தில்லு முல்லுகளில் ஈடுபடச் செய்து காந்தி பழி தீர்த்துக் கொண்டார்.

1933இல் காந்தி இரு இயக்கங்களை முன்னெடுத்தார். முதலாவது கோயில் நுழைவு இயக்கம். இரண்டு வழிகளின் மூலம் இதனை அடையக் காந்தி சுய பொறுப்பு எடுத்துக் கொண்டார். அதில் ஒன்று குருவாயூர் கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நுழைய அனுமதி பெறுவது. இரண்டாவது வழி மத்திய சட்டசபையில் திரு.இரங்கா அய்யர் கொண்டு வந்த கோயில் நுழைவுச் சட்ட முன் வடிவை (மசோதா) நிறைவேற்றுவது. ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள் குருவாயூர் கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றால், தான் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருப்பதாக அறிவித்தார். இப்பொழுது கூட குருவாயூர் கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால் காந்தியோ இது குறித்த தன் உண்ணாவிரதச் சபதத்தை நிறைவேற்றவே இல்லை. காந்தி இச் சபதம் எடுத்து பதின்மூன்று ஆண்டுகள் கழிந்த பின்பும்கூட தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இக்கோயிலுக்குள் நுழைய எந்த முயற்சியையும் அவர் இதுவரை எடுக்கவில்லை என்பது வியப்பாகவே இருக்கிறது. கோயில் நுழைவுச் சட்ட முன் வடிவுக்கு ஒப்புதல் தரும்படி தலைமை ஆளுநரை (கவர்னர் ஜெனரல்) காந்தி கட்டாயப்படுத்தினார். இந்தச் சட்ட முன் வடிவை மத்திய சட்டசபையில் நிறைவேற்றித் தருவதாக வாக்குறுதி தந்த காங்கிரஸ் கட்சி இம் முன் வடிவைச் சிறப்புக் குழுவிற்குப் பரிந்துரைக்கும் கட்டத்தில் பின் வாங்கியது. இந்தச் சட்ட முன் வடிவு

இந்துக்களின் உணர்ச்சிகளைப் புண்படுத்துவதாகவும், காங்கிரஸ் கட்சி இதற்கு ஆதரவளித்தால் வரவிருக்கும் தேர்தலில் காங்கிரஸ் கட்சியைத் தோற்கடிப்பதன் மூலம், இந்துக்கள் தங்கள் பழியைத் தீர்த்தக் கொள்ளலாம் என்ற அடிப்படையிலும் காங்கிரஸ் கட்சி இச்சட்ட முன்வடிவை ஆதரிக்கவே மறுத்து விட்டது. திரு.இரங்கா அய்யர் அவர்களுக்கு கடும் ஏமாற்றம் தரும் விதத்தில் காங்கிரஸ் கட்சி இச்சட்ட முன்வடிவைத் தோற்கச் செய்து விட்டது. திரு.காந்தி இவற்றையெல்லாம் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. காங்கிரஸ் கட்சி இவ்விஷயத்தில் நடந்து கொண்ட முறையை நியாயப்படுத்தும் அளவிற்கும் கூட காந்தி சென்றார்.

1933இல் காந்தி அரிசன சேவை சங்கத்தை நிறுவியதன் மூலம் இன்னொரு இயக்கத்தைத் தொடங்கினார். இச்சங்கம் இந்தியா முழுவதும் கிளைகளைக் கொண்டிருந்தது. மூன்று நோக்கங்களுக்காக இச்சங்கம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்துக்களிடம் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பால் போதிய இரக்க உணர்வு இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் மேம்பாட்டிற்காகப் பெருமளவு நன்கொடையை வழங்குவதன் மூலம் இதை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவார்கள் என்பதை மெய்ப்பித்துக் காட்டுவதே முதல் நோக்கமாகும்.

தங்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் படும் எண்ணற்ற துன்பங்களை நீக்கிக் கொள்ளத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு உதவி செய்வது இரண்டாவது நோக்கமாகும். அரசியல் பிரச்சனைகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் இந்துக்களும் அந்நியப்பட்டே நிற்பதால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சிந்தனையில் இந்துக்களின் மீது ஒரு நம்பிக்கை உணர்வை ஏற்படுத்துவது மூன்றாவது நோக்கமாகும்.

இம்மூன்று நோக்கங்களுமே கைகூடவில்லை. முதல் அம்சமாக இச்சங்கத்திற்கு இந்துக்கள் அளித்த மொத்த நிதி எட்டு இலட்சம் மட்டுமே. மற்றைய பொது அரசியல் விஷயங்களுக்கு இந்துக்கள் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை தந்துள்ளதை ஒப்பிடும்போது இத்தொகை ஒரு தொகையே

அல்ல. இதற்குப் பின் அவர்கள் இதற்கான நிதியைத் தரவில்லை. இப்பொழுது இச்சங்கம் நிதிக்காக அரசாங்க மானியத்தைச் சார்ந்து இருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அல்லது காந்தியின் ஆட்டோகிராப்புகளை விற்பதன் மூலம் வரும் வருமானத்தைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அல்லது சில கொழுத்த வள்ளல் வணிகப் பெருமக்களைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்த வணிகர்கள்கூட தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மேலுள்ள பரிவினால் நிதி தருவதில்லை. மாறாகத் திரு.காந்தியைத் திருப்திப்படுத்துவது ஆதாயம் தரக்கூடியதாக இருக்கும் என்பதற்காகவே தருகிறார்கள். ஒவ்வோர் ஆண்டும் இச்சங்கத்தின் கிளைகள் மூடப்பட்டு வருகின்றன. இச்சங்கம் சுருங்கிக் கொண்டே வருகின்றது. வெகு சீக்கிரத்தில் எங்கும் கிளைகள் இல்லாமல் மய்யச் சங்கம் ஒன்று மட்டுமே இருக்கும் அளவிற்கு இது மிக வேகமாகச் சுருங்கிக் கொண்டு வருகிறது.

காந்தியின் இந்நடவடிக்கையிலுள்ள வருந்தத்தக்க அம்சம் இச்சங்கத்தில் இந்துக்கள் அக்கறை காட்டுவது நின்றுவிட்டது என்பது ஒன்று மட்டுமே அல்ல. எந்த மக்களின் நன்மைக்காக இச்சங்கம் தொடங்கப்பட்டதோ அத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நம் கையையும் ஒத்துழைப்பையும் இச்சங்கத்தால் பெற இயலவில்லை. இதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் இருக்கின்றன. இச்சங்கத்தின் வேலை முறைகளில் ஒரு தொடர்ச்சி இல்லை. எந்தத் தரப்பினரையும் இது கவரவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு உதவி அவசியப்படுகின்ற மிக முக்கிய விசயங்களை இது ஒதுக்கிவிட்டது.

இச்சங்கத்தின் நிர்வாகப் பதவிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதிக்க மறுத்து விட்டது. இச்சங்க அறக்கட்டளையில் இருந்து பணம் பெற்றுக் கொள்ளும் பிச்சைக்காரராகவே தாழ்த்தப்பட்டவர்களை இது நடத்தி வந்தது. இதன் விளைவு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இதில் எந்த அக்கறையும் காட்டவில்லை. சில மறைமுக இலட்சியங்களுக்காக இந்துக்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் அன்னிய

அமைப்பாகவே இச்சங்கத்தை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கருதி வந்தார்கள். இந்துக்களுக்கும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும் இடையே உள்ள உண்மையான ஒரு பாலமாக இச்சங்கத்தை உருவாக்க காந்திக்கு இங்கே ஒரு வாய்ப்பு இருந்தது. இச்சங்கத்தின் வேலை முறைகளை மேம்படுத்துவதன் மூலமும் இச்சங்க வேலைகளில் பங்கெடுக்கத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதிப்பதன் மூலமும் காந்தி இச்சங்கத்தை ஒரு வீரிய மிக்கதாக மாற்றியமைத்திருக்க முடியும். காந்தி இதில் எந்த ஒன்றையும் செய்யவில்லை. சங்கம் நோயில் பீடிக்க அவர் அனுமதித்து விட்டார். அமைதியாக இது பலவீனமடைந்து வருகிறது. காந்தி உயிரோடு இருக்கும் காலத்திற்குள்ளாகவே இச்சங்கம் அழிந்து போகலாம்.

காந்தியின் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் குறித்த அவரின் பேச்சு, செயல்பாடு பற்றிய இந்த ஆய்வானது வாசகனைக் குழப்பித் தடுமாறச் செய்திருந்தால் அதில் வியப்படைய ஒன்றுமில்லை. வாசகன் தன் தயக்கத்தைக் கடந்து சிந்தனையைத் தெளிவாக்கிக் கொள்ளப் பின்வரும் வழியில் சில கேள்விகளை முன் வைத்தால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றும் இருக்காது.

1. 1921இல் திலகர் சுயராஜ்ய நிதிக்காக காந்தி 1 கோடியே 35 லட்சத்தைத் திரட்டினார். தீண்டாமை ஒழியாமல் விடுதலை அடைவது சாத்தியமில்லை எனக் காந்தி வலியுறுத்தி வந்தார். இந்நிதியிலிருந்து தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நலனுக்காக அற்பத் தொகையாக ரூ.43 ஆயிரம் மட்டுமே தரப்பட்டபோது காந்தி அதை ஏன் எதிர்க்கவில்லை?

2. 1922இல் பர்தோலி நிர்மாணத்திட்ட வேலை வரையப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மேம்படுத்துவது என்பது இதன் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று. இந்த வேலைகளை வரையறுக்க ஒரு குழு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழு செயல்படாமலேயே கலைந்துவிட்டது. தாழ்த்தப்

பட்டவர்களை மேம்படுத்தவது என்ற அம்சம் கைகழு வப்பட்டது. இக்குழுவின் வேலைகளுக்கு என ரூ.500 மட்டுமே ஒதுக்கப்பட்டது. காங்கிரசின் செயற்குழு, இக்குழுவை மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையோடு அணுகியதற்குக் காந்தி எதிர்ப்புக் காட்டாதது ஏன்? இக்குழுவிற்குப் பெருமளவு நிதி ஒதுக்க வேண்டும் என சுவாமி சுவரத்தானந்தா, காங்கிரஸ் செயற்குழுவில் போராடியபோது காந்தி அவரை ஆதரிக்கா தது ஏன்? இக்குழு கலைக்கப்பட்டதைக் காந்தி ஏன் எதிர்க்க வில்லை? மற்றொரு குழுவை ஏன் அவர் அமைக்கவில்லை? தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நலன் சம்மந்தப்பட்ட வேலைமுறை கள் முக்கியத்துவம் அற்றவை என்பதுபோலக் கைவிடப்பட்டன. காந்தி இதனை ஏன் அனுமதித்தார்?

3. விடுதலை இயக்கத்தின் துவக்கக் கட்டத்திலேயே காந்தி விடுதலையை வெற்றி கொள்வதற்கு முன் நிபந்தனைகளாக ஜந்து நிபந்தனைகளை வலியுறுத்தி வந்தார். (அ) இந்து-முசுலீம் ஒற்றுமை (ஆ) தீண்டாமை ஒழிப்பு (இ) கதராடையை அனைவரும் அணிவது (ஈ) அகிம்சை (உ) முழுமையான ஒத்துழையாமை ஆகியவையே இவை. காந்தி இந்நிபந்தனைகளை விதித்ததோடு இவை நிறைவேறாமல் விடுதலை கிடைக்காது என்றும் பேசி வந்தார். 1922இல் இந்து-முசுலீம் ஒற்றுமைக்காக இவர் உண்ணாவிரதம் இருந்தார். 1924இல் கைராட்டையில் நூல் நூற்பதைக் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்களுக்குத் தகுதியாக முன்வைத்தார். தீண்டாமையைக் கடைபிடிக்காமல் இருப்பதையும், காங்கிரஸ் உறுப்பினர் ஆவதற்கு ஒரு தகுதியாக ஏன் காந்தியால் 1924இல் முன்வைக்க முடியவில்லை? அல்லது அதற்குப் பின்பும்கூட வேறு காலங்களில் ஏன் இதனை முன் வைக்கவில்லை?

4. காந்தி தாம் விரும்பிய பல்வேறு இலட்சியங்களுக் காகப் பல தடவை உண்ணாவிரதம் இருந்திருக்கிறார். ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நலனுக்காக ஏன் காந்தி ஒருமுறைகூட உண்ணாவிரதம் இருந்ததில்லை?

5. காந்தி தீமைகளை ஒழிக்கும் ஓர் ஆயுதமாக சத்தியாக்கிரகத்தை வடிவமைத்தார். சுதந்திரம் பெறுவதற்காக ஆங்கில அரசிற்கு எதிராக இந்த ஆயுதத்தை நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறார். பொதுக்கிணறுகள், கோயில்கள் மற்ற பொது இடங்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நுழைவதைத் தடுக்கும் இந்துக்களுக்கு எதிராக காந்தி ஏன் இந்த சத்தியாக்கிரக ஆயுதத்தை ஒருமுறை கூடப் பயன்படுத்தவில்லை?

6. காந்தியின் வழியைப் பின்பற்றி 1929இல் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் பொதுக் கிணறுகள், கோயில்கள் ஆகியவற்றில் உரிமைகள் கோரி இந்துக்களுக்கு எதிராக சத்தியாக்கிரகத்தை நடத்தி வந்தனர். இச்சத்தியாக்கிரகத்தைக் காந்தி ஏன் கண்டித்தார்?

7. சம்மோரின் கள் குருவாயூர் கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அனுமதிக்கவில்லை என்றால் உண்ணாவிரதம் இருப்பதாக காந்தி அறிவித்து இருந்தார். இதுவரை அக்கோயிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. காந்தி ஏன் உண்ணாவிரதம் இருக்கவில்லை?

8. மத்திய சட்டசபையில் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாகத் திரு.ரங்கா அய்யரால் முன் மொழியப்பட்ட கோயில் நுழைவு முன் வடிவிற்குத் தலைமை ஆளுநர் (கவர்னர் ஜெனரல்) ஒப்புதல் அளிக்கவில்லையென்றால் மோசமான பின்விளைவுகள் ஏற்படும் எனக் காந்தி கடுமையாக அச்சுறுத்தினார். மத்திய சட்டசபைக்குத் தேர்தல் அறிவித்தவுடன் காங்கிரஸ் கட்சி இச்சட்ட முன்வடிவிற்கு அளித்த அந்த ஆதரவை நிறுத்திக் கொண்டது. ரங்கா அய்யர் இதனைக் கைவிட வேண்டியதாயிற்று. கோயில் நுழைவுப் பிரச்சனையில் ஆர்வமுடையவராகவும் நேர்மையானவராகவும் காந்தி

இருந்திருந்தால் காங்கிரஸ் கட்சியின் செயலை இவர் ஏன் ஆதரிக்க வேண்டும்? தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோயில் நுழைவு அல்லது காங்கிரசின் தேர்தல் வெற்றி இதில் எது முக்கியமானது?

9. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் துன்பத்திற்குக் காரணம் அவர்களுக்குக் குடி உரிமைகள் இல்லாமை அல்ல. இந்துக்களின் சதியே அதற்கான காரணமாகும். குடி உரிமைகளைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் பயன்படுத்தத் துணிந்தால் கடும் விளைவுகள் ஏற்படும் என இந்துக்கள் அவர்களை அச்சுறுத்தி வருகிறார்கள். இது காந்திக்குத் தெரியும். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் குடி உரிமைகளைப் பாதுகாக்க அமைப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்துவதே அவர்களுக்கு உதவும் உண்மையான வழியாகும். தாழ்த்தப்பட்டவர்களைத் தாக்கும் அல்லது அவர்கள் மீது சமூகப் பொருளாதாரத் தடைகளை விதித்து அவர்களின் குடி உரிமைகளைப் பயன்படுத்த முடியாமல் தடுத்து நிறுத்தும் இந்துக்களைத் தண்டிக்கும் கடமையை இவ்வமைப்பு மேற்கொள்ளும் அரிசன சேவை சங்கத்தின் இலட்சியங்களில் ஒன்றாக இவ்வழிமுறைகளை ஏன் காந்தி இணைத்துக் கொள்ளவில்லை?

10. காந்தி அரங்குக்கு வருமுன்னே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மேம்பாட்டுக்கு என ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்பு மக்கள் பிரச்சாரக் கழகம் என்ற அமைப்பை சாதி இந்துக்கள் உருவாக்கி இருந்தனர். இதற்கான நிதியை இந்துக்களே அளித்து வந்தனர். இருந்தும் அக்கழகத்தின் வேலைகளை இந்துக்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் இணைந்த கூட்டமைப்பு நிர்வகித்து வந்தது. அரிசன சேவா சங்கத்தின் நிர்வாகப் பதவிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை காந்தி ஏன் அனுமதிக்கவில்லை?

11. காந்தி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் உண்மையான நண்பராக இருந்தால், அவர்களின் பாதுகாப்பிற்குச் சிறந்த வழி அரசியல் காப்புரிமைகள் வேண்டுமா இல்லையா என்பதை அவர்கள் முடிவிற்கே விட்டுவிட ஏன் மறுக்கிறார்? தீண்டத்தகாதவர்களைத் தனிமைப்படுத்தவும் அவர்களது முயற்சியைத் தோல்விக்குள்ளாக்கவும் முசுலீம்களுடன் ஒப்பந்தம் ஒன்று செய்யும் அளவிற்கு ஏன் காந்தி செல்ல வேண்டும்? தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வகுப்பு வாரிச் சட்ட நலனைப் பறிப்பதற்காகச் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் என்ற தீவிரமான நிர்ப்பந்த வடிவத்தைக் காந்தி ஏன் அறிவிக்க வேண்டும்?

12. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் இந்துக்கள் தங்கள் கைப்பாவைகளான தாழ்த்தப்பட்டவர்களை நிறுத்தி வெற்றி கொள்ளச் செய்வதன் மூலம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அரசியலைக் காங்கிரசார் பாழ்படுத்தினர். புனா ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் மேல் காந்தி நம்பிக்கை வைத்திருந்தால் காங்கிரஸ் கட்சியின் மேற்கண்ட செயலை ஏன் அவர் தடுக்கவில்லை?

13. புனா ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக் கொண்ட காந்தி ஏன் அவ்வொப்பந்தத்தை பெருந்தன்மையோடு நடைமுறைப் படுத்தவில்லை? காங்கிரஸ் அமைச்சரவைகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரதிநிதிகளைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் எனக் காங்கிரஸ் கட்சியின் உயர் அதிகாரக் குழுவிற்குக் காந்தியால் ஏன் கட்டளை இட முடியவில்லை?

14. திரு. அக்கினிபோஜ் என்ற தாழ்த்தப்பட்ட சாதி சட்டமன்ற உறுப்பினர் அமைச்சருக்கு உரிய அனைத்துத் தகுதிகளைப் பெற்றிருந்த போதிலும் மத்திய மாகாணக் காங்கிரஸ் அமைச்சரவைக்கு அவர் டாக்டர் ஹேரால் நியமிக்கப்பட்டதை காந்தி ஏன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை? இம்மாதிரியான உயரிய பதவிகளுக்குத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினரை நியமிப்பதைத் தாம் எதிர்ப்பதாகக் காந்தி சொல்கிறாரா?

(ஆ)

காந்தியால் இதற்கொல்லாம் என்ன விளக்கம் தர முடியும்? காந்தியின் நண்பர்களால்தான் என்ன விளக்கம் தர முடியும்? காந்தியின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் எண்ணற்ற திரிபுகளையும், திருப்பங்களையும், ஒழுங்கின்மைகளையும், முரண்பாடுகளையும், தாக்குதல்களையும், சரணடைவுகளையும், முன்னேற்றங்களையும், பின்னடைவுகளையும் கொண்டிருந்தது. முழு இயக்கமும், ஒரு மர்மமாக இருந்து வந்தது. ஒரு சிலரே இவ்வியக்கத்தின் திறன் மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வியக்கத்தின் பின்னே போதுமான ஆர்வமோ, நேர்மையோ இல்லை என்றே பெரும்பாலானோர் கருதி வந்தனர். ஆகவே சில விளக்கங்கள் தேவைப்படுகின்றன. காந்தியின் இலட்சியங்கள், வழிமுறைகள் குறித்த ஒரு தெளிவான புரிதலை வாசகர்களுக்குத் தருவதற்காக இந்த விளக்கம் தேவைப்படுகிறது என்பதைக் காட்டிலும் பற்றுறுதி, நேர்மை ஆகியவற்றில் காந்திக்குள்ள நற்பெயருக்காகவே இவ்விளக்கம் அவசியப்படுகிறது. எனவே மேற்கண்ட கேள்விகளுக்குக் காந்தியும் அவர் நண்பர்களும் விளக்கமளிக்க வேண்டும் என நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

இக் கேள்விகளுக்குக் காந்தியும் அவர் நண்பர்களும் என்ன பதில் அளிக்க முடியும் என்பதை அறிந்து கொள்வது சுவையானதாக இருக்கும் என்பதில் அய்யமில்லை. இக் கேள்விகளில் அக்கறை கொண்ட அனைவருமே இயல்பாகவே இதற்கான பதிலை எதிர்பார்த்திருப்பர். இருந்த போதிலும் பதிலை எதிர்பார்த்து, அதன் மீதான கருத்தைத் தெரிவிக்கலாம் என யாரேனும் நினைத்தால் அதனால் பயனில்லை. பதிலை அவர்களுக்கே உரிய பாணியில் அவர்கள் தயாரிக்கட்டும். அதற்கான காலத்தையும் அவர்களே தேர்வு செய்து கொள்ளட்டும்.

இதற்கிடையில் திரு.காந்தி குறித்தும் அவரின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் குறித்தும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்ன சொல்ல இருக்கிறார்கள் என ஒருவர் தாராளமாக கேட்கலாம். காந்தியின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் குறித்துத் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள் என்பதை வெளியிடுவதில் எந்த இடையூறும் இல்லை.

காந்தி தம் கொள்கையில் பற்றுறுதியோடு இருந்ததாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கருதுகிறார்களா? இல்லை என்பதை இதற்கான பதிலாகும். காந்தி பற்றுறுதியோடு இருந்ததாக அவர்கள் கருதுவதில்லை. எப்படி அவர்களால் அவ்வாறு கருத முடியும்? 1921இல் பர்தோலித் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும்படி நாடே கிளர்ந்தெழுந்த போது அதன் ஒரு பகுதியான தீண்டாமை ஒழிப்பில் முழு அலட்சியம் காட்டிய ஒரு மனிதனைப் பற்றுறுதியோடு இருந்ததாக அவர்களால் எப்படிக் கருத முடியும்? ஒரு கோடியே இருபத்து ஐந்து லட்சம் உள்ள சுயராஜ்ய நிதியிலிருந்து வெறும் 43 ஆயிரத்தை மட்டுமே தாழ்த்தப் பட்டவர் நலனுக்கு ஒதுக்கியபோது, நீண்ட காலமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வந்த இந்த இலட்சியத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்ட இந்த அற்பத் தொகையை எதிர்த்து எந்த எதிர்ப்பையும் காட்டாத ஒரு மனிதனை பற்றுறுதியாளனாக எப்படி இவர்களால் கருத முடியும்? 1924இல் தீண்டாமை ஒழிப்புக் கடமையை இந்துக்கள் மீது சுமத்த ஒரு வாய்ப்பு இருந்தபோதும் அவ்வாறு செய்யாத, அதற்கான அதிகாரமும் அதை நிறைவேற்றுவதற்கான வாய்ப்பும் இருந்த போதிலும், அவ்வாறு செய்யாத ஒரு மனிதனை எப்படி இவர்களால் பற்றுறுதியான ஒரு மனிதனாகக் கருத முடியும்? காந்தி இந்நடவடிக்கையை எடுத்திருந்தால் மூன்று இலட்சியங்கள் கைகூடி இருக்கும். ஒன்று, காங்கிரஸ் காரர்களின் தேசபக்தியைச் சோதித்துப் பார்த்திருக்கலாம். இரண்டு, தீண்டாமை ஒழிப்பிற்கு உதவியாய் இது இருந்திருக்கும். மூன்று, தீண்டாமை ஒரு பாவம், அது இந்துத் தத்துவத்தின் மீதுள்ள ஒரு கறை என்றெல்லாம் தீண்டாமையின் தீமை குறித்துப் பேசிய பேச்சுகளுக்கு நேர்மையானவராகக் காந்தி

இருந்தார் - என்பதற்கு ஆதாரமாக இருந்திருக்கலாம். காந்தி ஏன் இவ்வாறு செய்யவில்லை? தீண்டாமையை ஒழிப்பதைக் காட்டிலும் இராட்டையில் நூல் நூற்பதில்தான் காந்தி மிகுந்த அக்கறை கொண்டிருந்தார் என்பதைத் தானே இது காட்டுகிறது? காந்தியின் திட்டத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்பு இறுதி அம்சமாகக்கூட இடம் பெறவில்லை. மாறாக அற்பப் பங்கையே வகித்து வந்தது என்பதைத்தானே இது காட்டுகிறது? தீண்டாமை இந்து மதத்தின் மீதான ஒரு கறை. தீண்டாமை ஒழியாமல் விடுதலை சாத்தியமில்லை என்கிற காந்தியின் அறிக்கைகள் வெறும் வெற்று வார்த்தைகளே! அவற்றில் எந்தப் பற்றுறுதியும் இல்லை என்பதைத்தானே இது காட்டுகிறது? குருவாயூர் கோவிலுக்குள் தாழ்த்தப் பட்டவர்களை அனுமதிக்கவில்லை என்றால் தாம் உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாக அறிவித்துவிட்டு இன்றும் அக்கோவிலுக்குள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனுமதிக்கப் படாதபோது உண்ணாவிரதத்தையே தொடங்காமல் இருக்கின்ற ஒரு நபரின் பற்றுறுதியில் எப்படி இவர்கள் நம்பிக்கை கொள்ள முடியும்? கோவில் நுழைவு முன் சட்ட வடிவை ஆதரித்துவிட்டு பின்னால் கைகழுவிய ஒரு நபரின் பற்றார்வத்தை எப்படி இவர்களால் ஒத்துக் கொள்ள முடியும்?

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கோவில் களுக்குள் நுழைய அனைத்து வழிகளிலும் முயலாமல் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை உள்ளே அனுமதிக்காத கோவிலுக்குள் செல்லமாட்டேன் எனச் சொல்லிக் கொள்வதில் மட்டுமே வெற்றுத்திருப்தி கொண்ட ஒரு மனிதனைப் பற்றுறுதி கொண்டவனாக எப்படி இவர்களால் ஒத்துக்கொள்ளமுடியும்? ஒவ்வொரு பிரச்சனைக்கும் உண்ணாவிரதம் இருக்கத் தயாராக இருந்த, ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக உண்ணாவிரதமே இருக்காத ஒரு நபரைப் பற்றுறுதி கொண்டவர் என இவர்களால் எப்படி நம்பிக்கை கொள்ள முடியும்? எந்தப் பிரச்சனைக்காகவும் எவருக்கு எதிராகவும் சத்தியாக்கிரகத்தை நடைமுறைப்படுத்தத் தயாராக இருந்த, ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நன்மைக்காக இந்துக்களுக்கு

எதிராக இச்சத்தியாக்கிரகத்தை நடைமுறைப்படுத்தாத ஒரு நபரின் பற்றுறுதியின் மீது இவர்களால் எப்படி நம்பிக்கை வைக்க முடியும்? தீண்டாமையின் தீமை குறித்துப் பேருரை ஆற்றியதைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் செய்திராத ஒரு நபரின் பற்றுறுதியின் மீது இவர்களால் எப்படி நம்பிக்கை கொள்ள முடியும்?

உண்மையும் நேர்மையும் மிக்கவராகக் காந்தியைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கருதுகிறார்கள்? காந்தியை உண்மையும் நேர்மையும் மிக்க மனிதராக இவர்கள் கருதவில்லை என்பதே இதற்கான பதிலாகும். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆங்கிலேயர்களுக்கு ஆதரவு தரக் கூடாது என விடுதலைப் போராட்டத்தின் தொடக்கக் கட்டத்தில் காந்தி சொன்னார். கிருத்துவத்தையோ அல்லது வேறு எந்த ஒரு மதத்தையோ தழுவவேண்டாம் என அவர்களுக்குக் காந்தி கூறி வந்தார். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இந்து மதத்திற்குள்ளாகவே மீட்சி பெற முடியும் எனக் காந்தி கூறி வந்தார். விடுதலைக்கு ஒரு முன்னிபந்தனையாக இந்துக்கள் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் எனக் காந்தி இந்துக்களிடம் கூறிவந்தார். இருந்தும் 1921இல் திலகர் சுயராஜ்ஜிய நிதியிலிருந்து ஓர் அற்பமான தொகை மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட போதும், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மேம்பாட்டைத் திட்டமிட அமைக்கப்பட்ட குழு சம்பிரதாயமற்ற முறையில் கலைக்கப்பட்ட போதும் இதை எதிர்த்துக் காந்தி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை.

திலகர் சுயராஜ்ஜிய நிதித் தொகையான ஒரு கோடியே இருபத்து ஐந்து லட்சத்தைக் காந்தி தம் அதிகாரத்தின் கீழ் வைத்திருந்தார். இந்நிதியிலிருந்து ஒருகணிசமான தொகையைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மேம்பாட்டிற்கென ஒதுக்கச் சொல்லி காந்தி ஏன் வற்புறுத்தவில்லை? தாழ்த்தப்பட்டவர் நலனில் காந்தி முழு அலட்சியமே காட்டிவந்தார் என்பதில் விவாதத்திற்கு இடமில்லை. இதில் வியப்புக்குரியது என்னவென்றால், தம்முடைய அலட்சியத்திற்கு அவர் தரும் விளக்கமேயாகும். விடுதலைப்

போராட்டத்தைத் திட்டமிடுவதிலேயே தாம் கவனம் செலுத்தி வந்ததாகவும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நலனுக்குச் செலவிட நேரம் போதவில்லை என்றும் காந்தி விளக்கம் சொல்கிறார்.

இந்த விளக்கம் குறித்து அவர் வெட்கப்படாதது மட்டுமின்றி, தீண்டத்தகாதவர் நலனில் தாம் காட்டி வரும் அலட்சியத்திற்கு ஒரு தார்மீக நியாயத்தையும் முன் வைக்கிறார். தாழ்த்தப்பட்டவர் நலனை ஒதுக்கிவைத்து விட்டு இந்தியாவின் அரசியல் நலனிலேயே தாம் முழு அக்கறை எடுத்துக் கொண்டதில் எந்தத் தவறும் இல்லை என்றே தம் நிலையை முன்வைக்கிறார். இவர் கருத்துப்படி முழுமையின் நலன்களில் பகுதியின் நலன்களும் அடங்கி இருக்கின்றன. இந்துக்கள் ஆங்கிலேயரின் அடிமையாக இருப்பதால் இந்த அடிமைகள் வேறு அடிமைகளை விடுதலை செய்யமுடியாது. 'அடிமைகளின் அடிமைகள்' 'பெரும்பான்மையில் சிறுபான்மை அடங்கி இருக்கிறது' போன்ற தொடர்கள் மெச்சத்தகுந்த வாதங்களாக இருக்கலாம். ஆனால் அவற்றுள் உண்மை இல்லை. ஒரு நாட்டின் செல்வம் உயர்ந்தால் ஒவ்வொருவரின் செல்வமும் உயரும் என்று சொல்வதைப் போன்றதே இவ்விவாதங்களும். ஆனால் காந்தியின் வாதத்திறமை பற்றி நாம் இங்கு கவலைப்படவில்லை. அவரின் நேர்மையைத்தான் நாம் ஆய்விற்கு உட்படுத்துகிறோம். தனது கடமையிலிருந்து நழுவிச் செலகின்ற, நொண்டிச் சாக்குகளின் மூலம் திருப்தியடைகின்ற ஒரு நபரின் நேர்மையை நாம் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? காந்தியைத் தங்கள் இலட்சியத்தின் காவலன் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நம்பமுடியுமா?

அரசியல் சட்டப் பாதுகாப்பு விசயங்களில் காந்தி முசுலீம்களிடமும், சீக்கியர்களிடமும் நடந்து கொண்ட அணுகுமுறையையும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடம் நடந்து கொண்ட முறையையும் கருத்தில் கொள்ளும் பொழுது உண்மையான - நேர்மையான மனிதனாகக் காந்தியைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எப்படிக்க கருத முடியும்?

அரசியல் சட்டப் பாதுகாப்பு விசயங்களில் இதர சிறுபான்மையினருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளுக்கும் இடையே தாம் காட்டும் ஓரவஞ்சனையை நியாயப்படுத்தக் காந்தி வேறு ஒரு வாதத்தைப் பயன்படுத்துவார். முசுலீம்கள் மற்றும் சீக்கியர்களை அங்கீகரிக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கான வரலாற்றுக் காரணங்கள் இருந்தன என்பதே அவ்வாதமாகும். அந்தக் காரணங்கள் என்ன என அவர் ஒருபோதும் விளக்கியது இல்லை. பழைய ஆளும் வர்க்கங்களின் ஒரு பகுதியினரே முசுலீம்களும் சீக்கியர்களும் என்பதைத் தவிர வேறு காரணங்கள் இருக்க முடியாது. எல்லாச் சிறுபான்மையினரையும் தாம் சமமாக நடத்துவதாகவும், தர்க்கபூர்வமற்ற பொருத்தமற்ற கருத்துக்களுக்குத் தாம் எந்த அழுத்தமும் தருவதில்லை எனவும் காந்தி கூறிக் கொள்ளமுடியுமென்றாலும் சிறுபிள்ளைத்தனமான சனநாயகமற்ற வாதங்களுக்கு அவர் பலியாகிப் போனதை ஒருவர் பொருட்படுத்த வேண்டிய தில்லை. கேள்வி என்னவென்றால், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரின் கோரிக்கைகளைத் தடுப்பற்கு இந்த வாதம் எப்படி அனுமதிக்கிறது? வரலாற்றுக் காரணங்களைத் தவிர வேறு எந்த வகைக் காரணங்களும் தம்மைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை எனக் காந்தி எப்படித் தன்னைக் கருதிக் கொள்ள முடியும்?

முசுலீம்கள், சீக்கியர்கள் விசயங்களில் வரலாற்றுக் காரணங்கள் தீர்மானிப்பவையாக இருக்கும் பொழுது தீண்டத்தகாதவர்கள் விசயத்தில் தார்மீகக்காரணங்கள் தீர்மானிப்பவையாக இருக்கின்றன என்பதை ஏன் காந்தியால் நினைக்க முடியவில்லை? உண்மை என்ன வென்றால் வரலாற்றுக் காரணங்கள் என்ற வாதமானது ஒரு வெற்று வாதமாகும். இது ஒரு வாதமேயல்ல. தீண்டத்தகாதவர்களின் கோரிக்கைகளை ஒத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக முன்வைக்கப்படும் நொண்டிச்சாக்காகும்.

பெரும்பான்மைக்கு எதிராகச் சிறுபான்மை என்ற பிரச்சனையை எதிர்கொண்டபோதெல்லாம் காந்தி காட்டிய அருவருப்பைப் போல வேறு எந்தப் பிரச்சனை

யிலும் அவர் காட்டி இருக்க முடியாது. இப்பிரச்சனையை அவர் மறக்கவும் அலட்சியப்படுத்தவுமே விரும்புகிறார். ஆனால் சூழ்நிலைகள் இந்த இரண்டையுமே அனுமதிப்பதில்லை. அடிக்கடி இப்பிரச்சனையில் அவர் ஈடுபட வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகிறது. 1939, அக்டோபர் 21இல் 'அரிசன்' பத்திரிகையில் 'பெரும்பான்மை என்ற கட்டுக்கதை' என்ற தலைப்பின் கீழ் இவர் எழுதிய தலையங்கமே இப்பிரச்சனையை இவர் கடைசியாகக் கையாண்டதாகும். இக்கட்டுரை முழுவதிலும் நஞ்சே பரவியிருந்தது. இப்பிரச்சனை பற்றித் தொடர்ச்சியாகக் கேள்வி எழுப்பி வருபவர்கள் மீது தன்னால் முடிந்த அளவிற்குக் கேலி செய்யக் காந்தி தயங்கியதே இல்லை. முசுலீம்கள் சிறுபான்மையினர் என்பதை இக்கட்டுரையில் அவர் வன்மையாக மறுக்கிறார். சீக்கியர்கள் சிறுபான்மையினர் என்பதையும் மறுக்கிறார். இந்திய - கிருத்துர்கள் சிறுபான்மையினர் என்பதையும் இவர் மறுக்கிறார். ஒடுக்கப்பட்ட வகுப்புகள் என்ற பொருளில் இவர்கள் சிறுபான்மையினர் அல்ல. எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் மட்டுமே இவர்கள் சிறுபான்மையினர். ஆகவே இவர்கள் சிறுபான்மையினரே அல்ல என்பதே காந்தியின் வாதம். தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகள் குறித்துக் காந்தி என்ன கூறுகிறார்? தாங்கள் ஒரு சிறுபான்மையினர் எனத் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் வாதிடுவதை மறுக்க முடியுமா? காந்தியின் சொற்களையே மேற்கோளாக நான் காட்டுகிறேன். காந்தி பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

"இந்தியாவில் உண்மையான சிறுபான்மையினர் இருப்பதாகவும், இந்தியா விடுதலை அடைந்தால் இவர்கள் உரிமைகள் ஆபத்திற்கு உள்ளாகும் என்பதும் உண்மையல்ல என்பதைக்காட்ட நான் பெரும் முயற்சி செய்ய வேண்டி இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைத் தவிர தங்களைத் தாங்களே காத்துக் கொள்ள இயலாத வேறு சிறுபான்மையினர் இல்லை."

சிறுபான்மை என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருளின்படி தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் சிறுபான்மையினர்

என்பதையும், இந்து பெரும்பான்மை ஆட்சி செலுத்தும் சுதந்திர இந்தியாவில் தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள இயலாத ஒரே சிறுபான்மையினர் இவர்கள்தாம் என்பதையும் காந்தி ஒப்புக் கொள்கிறார். இந்த மனசாட்சி உண்மையைக் காந்தி ஏற்றுக் கொண்டபோதிலும்கூட, தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எந்தவொரு அரசியல் பாதுகாப்பைத் தருவதையும் மிகக் கடுமையாக எதிர்க்கிறார். இம்மாதிரியான ஒரு மனிதனை உண்மையானவராக நேர்மையானவராக தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்?

தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அரசியல் பாதுகாப்புக் கோரிக்கையை வட்டமேசை மாநாட்டில் காந்தி எதிர்த்தார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் இலட்சியத்தைத் தோற்கடிக்கத் தம்மாலான அனைத்தையும் செய்தார். இவர்களின் கோரிக்கைக்குப்பின் உள்ள சக்தியைப் பலவீனப்படுத்தவும், இவர்களைத் தனிமைப்படுத்தவும், முசுலீம்களின் அனைத்து - பதினான்கு கோரிக்கைகளையும் ஒத்துக் கொள்வதன் மூலம், முசுலீம்களை விலைக்கு வாங்கவும் முயன்றார். சிறுபான்மையினர் துணைக்குழுக் கூட்டத்தில் காந்தி, "இந்தக்குழு ஒப்புக் கொண்டால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கையை எதிர்க்க நான் யார்?" எனப் பேசினார். திரு.ஜின்னாவால் வரையறுக்கப்பட்ட முசுலீம்களின் பதினான்கு கோரிக்கைகளுக்குத் தாம் ஆதரவு அளிப்பதாகவும், அதற்குக் கைமாறாக முசுலீம்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் கோரிக்கைகளை எதிர்க்க ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும் எனவும் காந்தி செய்த முயற்சி கேடானது. இது மிகவும் நுண்ணியமான தந்திரமாகும். முசுலீம்கள் தங்களின் பதினான்கு கோரிக்கைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கான ஆதரவை விலக்கிக் கொள்வது, அல்லது தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஆதரவளிப்பது அதன்மூலம் தங்களின் பதினான்கு கோரிக்கைகளையும் இழப்பது என்ற ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலையைக் காந்தி முசுலீம்களின் முன் வைத்தார். இறுதியாகக் காந்தியின் தந்திரம் தோல்வியுற்றது. முசுலீம்கள் தங்களின் பதினான்கு கோரிக்கை

களிலும் வெற்றி பெற்றார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் தங்கள் கோரிக்கைகளில் வெற்றி பெற்றார்கள். ஆனால் நடந்த விசயங்களோ காந்தியின் 'துரோகத்திற்கு' சாட்சியாக இன்றும் இருந்து வருகிறது.

ஒருவனை அவனுடைய நிலைப்பாட்டிலிருந்து பின் வாங்கச் செய்ய, அவனை யோசடியான, நேர்மையற்ற முறையில் தூண்டியவனும், நண்பனை முதுகில் குத்திய வனுமான ஒருவனின் நடத்தையை விளக்க "துரோகம்" என்ற சொல்லைத் தவிர வேறு சொல் என்ன இருக்க முடியும்? இம்மாதிரியான ஒரு நபரைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் உண்மையான நேர்மையான நபராக எப்படிக் கருதமுடியும்?

வகுப்புவாரி ஒதுக்கீட்டுப் பிரச்சனையை, பிரிட்டன் பிரதம மந்திரியின் தீர்ப்பிற்குக் காந்தி விட்டுவிட்டார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் முயற்சியை முறியடிக்கக் காந்தி முயன்றபோதிலும், மேன்மை மிகு அரசாங்கம் அவர்களின் அரசியல் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டது. ஒரு கட்சிக்காரர் என்ற முறையில் இந்த முடிவுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டியவராக இருந்தார் காந்தி. ஆனால் காந்தி இதைத் தோற்கடிக்கத் தீர்மானித்தார். சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்ததன்மூலம் அவர் இதைச் செய்தார்.

தமது சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தின் மூலம் இந்தியாவையும் உலகத்தையும் காந்தி உலுக்கினார். புதிய அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் கீழ் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பாதுகாப்பிற்கென பிரிட்டன் பிரதம மந்திரி தன்னுடைய தீர்ப்பில் அளித்த அரசியல் அமைப்புப் பாதுகாப்புகளை ஆங்கில அரசாங்கம் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்பதே உண்ணாவிரதத்தின் நோக்கமாகும். காந்தியின் சீடர்களில் ஒருவர், இந்த உண்ணாவிரதத்தை 'கவிஞர் தங்கள் காவியங்களில் புகழ்ந்து பாடத்தக்க உண்ணாவிரதம்' என வர்ணிக்கிறார். ஏன் இது இவ்வாறு வர்ணிக்கப்பட வேண்டும் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. இதில் வீர அம்சம் எதுவுமில்லை. இந்த

உண்ணாவிரதம் வில்லன் தனமானது. இது ஒரு முரட்டுத் துணிச்சல் ஆகும். தம் சாகும்வரை உண்ணாவிரத மிரட்டலைக் கண்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் ஆங்கில அரசாங்கமும் மிரண்டு போய் அவர் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் எனக் காந்தி நம்பியே இவ்வுண்ணா விரதத்தைத் தொடங்கினார். இரு தரப்பினருமே இவர் உளறலைச் சட்டை செய்யத் தயாராக இல்லை. உண்மையில் சொல்லப் போனால் இதைக் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டு விட்டனர். தமது அனைத்துக் கதாநாயக அம்சமும் மறைந்து போன அக்கணமே தாம் வரம்பு மீறி தந்திரத்தைப் பயன்படுத்தி விட்டதைக் காந்தி கண்டு கொண்டார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கான சட்டப் பாதுகாப்புகள் முழுக்க திரும்பப் பெறவேண்டும்; உரிமைகளும் அங்கீகார மும் இல்லாத உதவியற்ற நிலைக்கு தாழ்த்தப்பட்டோர்கள் தள்ளப்பட வேண்டும் என்று கூறித் தம் சாகும்வரை உண்ணாவிரதத்தைத் தொடங்கிய காந்தி கடைசியில் வெளிப்படையாகவே "எனது உயிர் உங்கள் கரங்களில். என்னைக் காப்பாற்றுவீர்களா?" எனக் கெஞ்ச ஆரம்பித்து விட்டார். காந்தி புனா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாவதில் அளவுக்கு அதிகமான அவசரத்தைக் காட்டினார். காந்தி கோரியதுபோல பிரிட்டன் பிரதம மந்திரியின் தீர்ப்பை இவ்வொப்பந்தம் சூழுக்க நீக்கவில்லை. மாறாக மாற்று அரசியல் சட்டப் பாதுகாப்புகளைக் கொண்ட மாற்று ஏற்பாடாகவே இது இருந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு அவர் காட்டிய அவசரமே இந்தக் கதாநாயகன் தன் துணியை இழந்ததோடு தன் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஆர்வமாகவும், எப்படியாயினும் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் விரும்பினார் என்பதற்கு ஒரு வலுவான ஆதாரமாகும்.

இந்த உண்ணாவிரதத்தை உன்னதம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. இது ஒரு அருவருக்கத்தக்க, கழிசடையான செயலாகும். இந்த உண்ணாவிரதம் தாழ்த்தப்பட்டவரின் நலனுக்கானது அல்ல, இது

அவர்களுக்கு எதிரானது. பிரிட்டன் பிரதம மந்திரியின் தீர்ப்பின் மூலம் பெற்ற அரசியல் சட்டப் பாதுகாப்புகளை இந்தப் பரிதாபத்திற்குரிய மக்கள் கைவிட்டுவிட்டு இந்துக்களின் கருணையின் கீழ் வாழ ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக நடத்தப்பட்ட மிக இழிவான நிர்ப்பந்த வடிவமே இந்த உண்ணாவிரதம். இது ஓர் அருவருக்கத்தக்க கொடூரமான செயலாகும். இம்மாதிரியான ஒரு நபரை உண்மையும் நேர்மையும் மிக்கவராக தாழ்த்தப்பட்டவர்களால் எப்படிக்க கருத முடியும்?

சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்த பின்னால் புனா ஒப்பந்தத்தில் அவர் கையெழுத்திட்டார். அரசியல் சட்டப் பாதுகாப்புகள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் எனக் காந்தி உண்மையாக நம்புகிறார் என மக்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அரசியல் கோரிக்கைகளை எதிர்த்த, இந்தக் கோரிக்கைகளை முறியடிப்பதற்கு முசுலீம்களைப் பயன்படுத்த நினைத்த, சாகும்வரை உண்ணாவிரதம் இருந்த அதே நபர்தான் தம் எதிர்ப்பில் பயனில்லை என்று உணர்ந்த போது இறுதியாக அந்தக் கோரிக்கைகளை ஒத்துக் கொண்டார். அப்படிப்பட்ட ஒரு நபர் எப்படி நேர்மையும் உண்மையும் மிக்கவராக இருக்கமுடியும்? தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கைகள் ஊறு விளைவிப்பவை எனக் கூறிய அதே நபர் அதே கோரிக்கைகளை ஊறு விளைவிக்காது என ஒத்துக் கொண்டார்? உண்மையும் நேர்மையும் மிக்க ஒரு மனிதனால் இப்படி ஒத்துக் கொள்ள முடியுமா?

தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் காந்தியைத் தங்களின் நண்பனாக, கூட்டாளியாகக் கருதுகிறார்களா? இல்லை என்பதே இதற்கான பதில். இவரைத் தங்கள் நண்பனாக அவர்கள் கருதுவதில்லை. எப்படி அவர்களால் கருத முடியும்? தீண்டத்தகாதவர்களின் பிரச்சனை ஒரு சமூகப் பிரச்சனை எனக் காந்தி மெய்யாகவே கருதினார் என்பதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் சாதியைத்

தக்க வைத்துக் கொண்டே தீண்டாமையை ஒழிக்க நினைத்த அவரை தங்களின் நண்பனாக தாழ்த்தப்பட்டவர்களால் எப்படிக் கருத முடியும்? தீண்டாமை என்பது சாதி வடிவத்தின் ஒரு நீட்சி மட்டுமே. ஆகவே சாதியை ஒழிக்காமல் தீண்டாமையை ஒழிக்கமுடியாது. சமூக வளர்ச்சிப் போக்கில் தான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரச்சனை தீர்க்கப்படும் எனக் காந்தி உண்மையிலேயே நம்பியதாக வைத்துக் கொள்வோம். சமூகப் போக்கை அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குகள் பாழ்படுத்த முடியாது. அது சமூகப் பிரச்சனையின் தீர்விற்கு உதவுவதோடு அதை விரைவுபடுத்தவும் செய்யும் என்பதை அனைவரும் ஒப்புக் கொண்ட ஒரு சூழலில், அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குகளுக்கு மூர்க்கத்தனமான, வெறிகொண்ட, எதிர்ப்பைக் காட்டியவர் காந்தி. இப்படிப்பட்ட ஒரு நபரை எப்படித் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் நண்பனாகக் கருத முடியும்? அரசு அதிகாரத்திலும், நிர்வாகத்திலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இடம் பெறுவதை விரும்பாத ஒரு நபரை எப்படி நண்பனாக அம்மக்கள் கருத முடியும்? அரசியல் பாதுகாப்புக் குறித்த விவாதத்தில் ஏதேனும் ஒரு வழியைக் காந்தி பின்பற்றி இருந்திருக்க முடியும். தாழ்த்தப்பட்டவரின் காவலனாக இருந்திருக்க அவரால் முடியும். இந்த வகையில் அவர்களின் கோரிக்கைகளை இவர் வரவேற்பதோடு நின்றுவிடாமல் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அக்கோரிக்கைகளைத் தாங்களே முன் வைக்கும்வரை காத்திருக்காமல் இவரே அவற்றை முன்மொழிந்து இருக்க வேண்டும். அவற்றை முன்மொழிந்திருப்பதோடு மட்டுமல்ல, அக்கோரிக்கைகளுக்காக இவர் போராடியும் இருக்க வேண்டும். சட்டசபையில் அமைச்சரவையில், அரசாங்கத் தின் உயர் பதவிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இடம் பெறுவதைக் சண்டு மகிழ்ச்சி அடைவதைக் காட்டிலும் வேறு என்ன மகிழ்ச்சி தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் காவலனுக்கு இருக்க முடியும்? காந்தி தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் காவலனாக இருந்திருந்தால் நிச்சயமாக, இம்மாதிரியான சட்ட விதிகளுக்குத்தான் அவர் போராடி இருந்திருக்க வேண்டும். இரண்டாவதாகக் காந்தி

தாழ்த்தப்பட்டவனின் காவலனாக இருக்க விரும்பவில்லை என நாலும் கூட, அவர்களின் கூட்டாளியாகக் கூட இருந்திருக்க முடியும். அவர்களின் கோரிக்கைக்குக் காந்தி தம் தார்மீக ஆதரவையும் பௌதீக ஆதரவையும் காட்டுவதன் மூலம் அவர்களுக்கு உதவி புரிந்திருக்க முடியும். முன்னாவதாக, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் காவலனாகவும் அவர்களின் கூட்டாளியாகவும் கூட இருக்க அவர் வெறுப்புக் கொண்டார் என்பதாக இருந்தாலும்கூட, அவர் செய்திருக்க வேண்டிய அடுத்த வேலை, தம் அறிவிப்புகளுக்கும், தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் மீது அனுதாபம் கொண்டவர் என்ற தம் விளம்பரத்திற்கும் உண்மையானவராக, அவர்களின் நண்பனாக இருந்திருக்க முடியும். மீண்டும், ஒரு நண்பன் என்ற முறையில் அவர்கள் பிரச்சனையில் ஒரு பெருந்தன்மையான நடுநிலையைக் கையாண்டு இருந்திருக்க முடியும். அவர்களுக்கு எதிராகச் சண்டையிடாமல் அரசியல் சட்டப் பாதுகாப்புக் கோரிக் கைகளைப் பெற அனைத்து உதவிகளையும் செய்திருக்க வேண்டும். பெருந்தன்மையான நடுநிலை வகிக்கத் தவறி இருந்தாலும்கூட இறுக்கமான நடுநிலையையாவது பின்பற்றி இருந்திருக்கலாம். வட்டமேசை மாநாடு தீண்டத் தகாதவர்களுக்குக் கோரிக்கைகளைத் தர முன்வந்தபோது அதற்கு உதவாமலோ அல்லது அதைத் தடுக்காமலோ இருந்திருக்கலாம். இந்த அனைத்து நடுநிலையான வாய்ப்புகளையும் கைவிட்டு விட்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வெளிப்படையான எதிரியாகக் காந்தி தம்மைக் காட்டிக் கொண்டார். இம்மாதிரியான ஒரு நபரை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எப்படித் தங்கள் நண்பனாக கூட்டாளியாகக் கருத முடியும்?

(இ)

காந்தியின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் தோல்வியற்றது என்பதில் கருத்து வேறுபாட்டிற்கு இடமில்லை. காங்கிரஸ் பத்திரிகைகள் கூட இதை ஒத்துக் கொள்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை மேற்கோளாகக் கீழே தந்துள்ளேன்.

"1939 ஆகஸ்ட் 11 அன்று பம்பாய் சட்டசபையில் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் உறுப்பினரான திரு. பி.கே.கெய்க்வாட் என்பவர் ஒரு கேள்வி எழுப்பினார். 1932இல் காந்தி கோவில் நுழைவு இயக்கத்தைத் துவங்கியதிலிருந்து பம்பாய் மாகாணத்தில் எவ்வளவு கோவில்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன என்பதே அக்கேள்வி. காங்கிரஸ் அமைச்சர் அளித்த விபரங்களின்படி 142 கோவில்கள் திறந்து விடப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் 121 கோயில்கள் உரிமையாளர் இல்லாத தெரு ஓரக் கோயில்களாகும். இவையார் பாதுகாப்பிலும் இல்லை. இதில் எவரும் வழிபாடு செய்வதும் இல்லை. காந்தியின் சொந்த மாவட்டமான குசராத்தில் ஒரு கோயில்கூடத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் திறந்துவிடப்படவில்லை என்ற உண்மையும் வெளியாகி இருக்கிறது."

திரு.காந்தியின் குசராத்திய நாளிதழான "அரிசன் பந்து" 1940 மார்ச் 10இல் பின்வருமாறு எழுதியது :

"அரிசனங்களின் பள்ளிச் சேர்க்கை விசயத்தில் குசராத்தில் நிலவும் தீண்டாமை போல் வேறெங்கும் அவ்வளவாய் இல்லை."

"பாம்பே கிரானிக்கல்" என்ற பத்திரிகையானது தனது 1940 அகஸ்ட் 27 இதழில் அரிசன் சேவா சங்கத்தின் மாதக்

கடிதம் ஒன்றிலிருந்து பின்வரும் பகுதியை வெளியிட்டு இருந்தது :

"ஆமதாபாத் மாவட்டத்திலுள்ள கோத் கவி பகுதியைச் சேர்ந்த அரிசனங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை உள்ளாட்சிப் பள்ளிகளுக்கு அனுப்பியதால் சாதி இந்துக்களின் சித்திரவதைகளுக்கு உள்ளாகி இருக்கிறார்கள். இதன் விளைவாய் அரிசனக் குடும்பங்கள் ஊரைக்காலி செய்துவிட்டு 'சனாத்' என்ற நகரத்திற்குச் சென்று விட்டனர்."

பம்பாய் மாகாணத்திற்கு உட்பட்ட தனா பகுதியில் வாழ்ந்து வரும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் தலைவரும் தனா பஞ்சாயத்தின் முன்னாள் உதவித் தலைவருமான திரு. எம்.எம்.நந்தகோஸ்கர் என்பவருக்கு இந்து உணவு விடுதி ஒன்றில் தேநீர் தர மறுத்து விட்டனர். 1943 ஆகஸ்ட் 27 அன்று இது நடந்திருக்கிறது. "பாம்பே கிரானக்கில்" தனது ஆகஸ்ட் 28 ஆம் தேதிய இதழில் இந்நிகழ்ச்சி பற்றிப் பின்வரும் கருத்தைத் தெரிவித்து இருக்கிறது :

"1932இல் காந்தி உண்ணாவிரதம் இருந்தபோது சில கோயில்களையும் உணவு விடுதிகளையும் அரிசனங்களுக்கு எனத் திறந்துவிட வேகம் வேகமாகச் சில முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆனால் கோயில் திறப்பு, உணவு விடுதிகளில் அனுமதி ஆகியவற்றைப் பொறுத்தவரை இன்றைய உண்மையான நிலை இதற்கு முந்தைய நிலை என்னவோ அதுவேதான். மிகச் சுத்தமான அரிசனனைக் கூடக் கோவில்களிலும் உணவு விடுதிகளிலும் அனுமதிப்பது இல்லை. இருந்தும், தீண்டாமை எதிர்ப்புத் தொண்டர்களில் பலர் இந்த இடர்ப்பாடுகளைப் பற்றித் தீவிரக் கவனம் செலுத்தாமல் அரிசனங்களை "முதலில் மேம்படுத்துவோம்" எனக் கருணை மொழி பேசி வருகிறார்கள். சுத்தமாக இருக்கக் கற்றுக் கொண்டால் அரிசனங்களின் குடியுரிமை இன்னல்கள் அனைத்தும் தாமாகவே ஒழிந்துவிடும் என்று இவர்கள் கூறுகிறார்கள். இஃது அடி 'முட்டாள்தனமான பேச்சாகும்.'

"1944 சனவரியில் கவுர்போர் என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற அனைத்திந்திய தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளின் கூட்டமைப்பு விபரங்களைப் பற்றி "பாம்பே கிரானிக்கல்" தன் பிப்ரவரி 4ஆம் தேதி இதழில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளது :

"சாதி, தீண்டாமை இரண்டுமே இன்னமும் இருந்து வருவதுதான் இந்து சமூகத்தின் நிலையான குணமாக இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட ஆங்கிலேயர்களின் பிரச்சாரத்தினால் தவறாக வழிகாட்டப்பட்டபட்ட பல இந்துத் தலைவர்கள், இந்துப் பண்பாடு இன்றுவரை மாறாமல் அப்படியே இருப்பதால் சாதிக்குள் ஏதோ புலனாகாத நற்பண்புகள் சில இருப்பதாக வாதிடுகிறார்கள். இல்லையென்றால் சாதி பல நூற்றாண்டுகளாகத் தாக்கு தலுக்கு உள்ளாகியும் இன்னும் உயிர் வாழ்வது இயலாததாகி யிருக்கும் என்றும் வாதிடுகிறார்கள். காந்தியும் மற்ற சீர்திருத்தவாதிகளும் எவ்வளவோ செய்தும் தீண்டாமை யானது இன்னும் பெரிய அளவில் நீடித்திருப்பது மிகவும் சோகமானது ஆகும். இது கிராமங்களில் மிகவும் மூர்க்கத்தனமாக நிலவுகிறது. பம்பாய் போன்ற பெரு நகரங்களில் கூட துப்புரவாளரை விட்டு விடுங்கள் - தோட்டி எனத் தெரிந்தாலே அவர் எவ்வளவுதான் தூய்மையான உடை உடுத்திருந்தாலும் சாதி இந்துக்களின் உணவு விடுதிக்குள் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை."

காந்தியின் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் தோல்வி அடைந்து விட்டது என்றே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் எப்பொழுதும் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். இருபத் தைந்தாண்டுக்கால உழைப்பிற்குப் பின்பும், உணவு விடுதிகள், கிணறுகள், கோயில்கள் இன்னமும் தாழ்த்தப் பட்டவர்களுக்கு முடியே இருக்கின்றன. இந்தியாவின் பெரும்பாலான பகுதிகளில், முக்கியமாக குசராத்தில் பள்ளிகளில் கூடத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அனுமதிக்கக் படுவதில்லை. ஆகவே இந்தப் பத்திரிக்கைகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்கள் மிகச் சிறந்த ஆதாரங்களாகும். காரணம் இந்த பத்திரிக்கைகள் காங்கிரஸ் பத்திரிக்கைகள் ஆகும். இப்பத்திரிக்கைச்

செய்திகள் அனைத்தும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கருத்துக்கு ஆதாரமாக இருப்பதால் இப்பிரச்சனையில் இனிமேலும் பேச ஏதும் இல்லை. இருப்பினும் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட வேண்டும்.

காந்தி ஏன் தோல்வி அடைந்தார்? எனது கருத்தப்படி அவர் தோல்விக்கு முன்று காரணங்கள் இருக்கின்றன.

முதலாவது காரணம், தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என யாருக்குக் காந்தி அறைகூவல் விட்டாரோ அந்த இந்துக்களே அதற்கு மரியாதை தரவில்லை. இது ஏன் நடந்தது? ஒரு மனிதன் உச்சரிக்கும் வார்த்தைகளும் அவை உருவாக்கும் விளைவுகளும் எப்பொழுதும் சமமான அளவில் இருந்ததில்லை என்பதே பொதுவான அனுபவமாகும். பேச்சாளனுடைய பேச்சின் சாரம் கேட்பவனிடத்தில் நல்ல காரணத்திற்காகவோ அல்லது கெட்ட காரணத்திற்காகவோ என்ன பதிவை ஏற்படுத்துகிறதோ அதைப் பொறுத்து அப்பேச்சின் வீச்சு பன்மடங்காக்கப்படும் அல்லது ஒன்றுமில்லாத தாக்கப்படும். தீண்டாமை பற்றி காந்தியின் போதனைகள் இந்துக்களை அசைப்பதில் ஏன் முழுமையாகத் தோல்வி அடைந்தன என்பதற்கான காரணம் இதில் அடங்கியிருக்கிறது. சில நிமிடங்கள் மட்டுமே இவரின் மாலைப் பிரார்த்தனைப் போதனைகளைச் செவி மடுத்து அடுத்த கணமே களியாட்டங்களில் ஏன் கலந்து கொள்கிறார்கள் என்பதற்கான காரணம் இதில் இருக்கிறது. அவருடைய பேருரைகளில் ஏன் வேறொன்றுமே இல்லை என்பதற்கான காரணமும் இதில் இருக்கிறது. முழுத் தவறும் இந்துக்களிடம் இல்லை. காந்தியிடம்தான் தவறே இருக்கிறது.

அரசியல் விடுதலையின் தூதுவர் என்ற முறையில்தான் மகாத்மா என்ற தம் நற்பெயரைக் காந்தி உருவாக்கி உள்ளார். ஆன்மீக ஆசிரியன் என்ற முறையில் (மகாத்மா என்ற நற்பெயரை) உருவாக்கிக் கொள்ளவில்லை. காந்தியின் நோக்கங்கள் என்னவாக இருந்த போதிலும் அவர் அரசியல் விடுதலையின் தூதுவராகவே கருதப்பட்டு

வருகிறார். அவரின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் ஓரங்க நாடகமாகக் கருதப்படாவிட்டாலும் கூடப் போலித்தனமாகவே கருதப்படுகிறது. ஆகவேதான் காந்தியின் அரசியல் முயற்சிகளுக்கு இந்துக்கள் மதிப்பளித்த போதிலும் அவரின் சமூக அல்லது மதப் பேருரைகளைக் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. ஆகவேதான் அவரின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கம் பயனற்றுப் போய்விட்டது. திரு.காந்தி ஒரு அரசியல் கதாநாயகன். அரசியலில் மட்டுமே இறுதிவரை நீடித்து வந்திருக்க வேண்டும். சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பணியையும் தம்மால் முடிவெடுக்க முடியும் என நினைத்தார். இதில்தான் அவர் தவறு செய்து விட்டார். ஓர் அரசியல்வாதி இதற்குப் பொருத்தமற்றவர். காந்தியின் பேருரைகள் மாயச் செயல்களைச் செய்யும் எனத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குத் தரப்பட்ட நம்பிக்கை தோல்வியுற்றது.

இரண்டாவது காரணம், காந்தியின் தீண்டாமை எதிர்ப்பு இயக்கத்திற்கு இந்துக்களோடு பகைத்துக் கொள்வது அவசியம் என்ற போதிலும் காந்தி பகைத்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. காந்தியின் மனநிலையை விளக்க ஒரு சில நிகழ்ச்சிகளே போதும்.

காந்தியின் நண்பர்களில் பெரும்பாலானோர் தீண்டத்தகாதோர் நலனில் காந்தி பற்றுறுதியும், நேர்மையும் கொண்டிருக்கிறார் என்றே கூறி வருகிறார்கள். காந்தி தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டிய அவசியம் குறித்து இந்துக்களிடையே இடை விடாத பிரச்சாரம் செய்து வருகிறார் என்ற ஆதாரத்தை மட்டுமே வைத்துக் காந்தியைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தவிர ஏனையோர் நம்பினார்கள். ஆயிரம் பேச்சுகளைக் காட்டிலும் ஒரு செயல் மதிப்புமிக்கது என்ற பழமொழியை இந்துக்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். தீண்டாமை ஒழிப்பின் அவசியம் பற்றி இந்துக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்வதை நிறுத்திவிட்டு இப்பிரச்சனைக்காக சத்தியாகிரகத்தையோ, உண்ணா விரதத்தையோ தொடங்க மறுப்பதற்கான காரணத்தை விளக்கும்படி இவர்கள் காந்தியிடம் கேட்டிருந்தால்

தீண்டாமை ஒழிப்புப் பேருரையோடு மட்டுமே காந்தி திருப்திப்பட்டுக் கொள்வதற்கான காரணத்தை அவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள்.

1929இல் பம்பாய் மாகாணத்தில், கோவில் நுழைவு, பொதுக் கிணறுகளில் நீர் எடுப்பது போன்ற பிரச்சனைகளில் தங்களின் குடியரிமையை நிலைநாட்ட இந்துக்களுக்கு எதிராகத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சத்தியாகிரகத்தை தொடங்கினர். அப்பொழுதுதான் பேருரை ஆற்றுவதற்கு மேல் காந்தியால் வேறொன்றும் செய்ய முடியாது என்பதற்கான உண்மையான காரணங்களைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் முதன்முறையாக உணர்ந்து கொண்டார்கள். சத்தியாகிரகம் என்பது தீமைகளை ஒழிப்பதற்காகக் காந்திகண்டு பிடித்த ஆயுதம் என்பதால் காந்தி தங்களை ஆதரிப்பார் என இவர்கள் நம்பினார்கள். காந்தியின் ஆதரவைக் கோரி இவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். இந்துக்களுக்கு எதிரான இவர்களின் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தைக் கண்டித்துக் காந்தி அறிக்கை விட்டதைக் கண்டு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வியப்புற்றனர். இதற்காகக் காந்தி ஒரு சூழ்ச்சியான வாதத்தை முன் வைத்தார். சத்தியாகிரகம் அன்னியர்களுக்கு எதிராக மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். தம் சொந்தச் சகோதரர்களுக்கோ அல்லது சக குடி மக்களுக்கோ எதிராக இதனைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என அவர் அறிவித்தார். ஏதோ இந்துக்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் சகோதரர்கள் போலவும், அதனால் அவர்கள் சத்தியாகிரக ஆயுதத்தை பயன்படுத்த முடியாது என்பது போலவும் அவர் வாதம் இருக்கிறது. இது எவ்வளவு பெரிய சூழ்ச்சி! உன்னதத்திலிருந்து கேலிக் கூத்தை நோக்கிய வீழ்ச்சி! இதன்மூலம் காந்தி சத்தியாகிரகத்தைப் பொருளற்றதாகி விட்டார். ஏன் காந்தி இவ்வாறு செய்தார்? இந்துக்களைத் தொந்தரவு படுத்தவும், எரிச்சலூட்டவும் அவர் விரும்பவில்லை என்பதே இதற்கான ஒரே காரணம் ஆகும்.

இரண்டாவது ஆதாரமாக, கவிதா நிகழ்ச்சி என அறியப்பட்ட ஒன்றை நான் முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

குசராத்திலுள்ள அகமதாபாத் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த கவிதா என்ற கிராமம். 1935இல் அந்தக் கிராமத்திலுள்ள பொதுப் பள்ளியில் ஏனைய இந்தக் குழந்தைகளோடு தங்கள் குழந்தைகளை அனுமதிக்க வேண்டும் என அக்கிராம இந்துக்களிடம் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கோரினார்கள். இதனால் இந்துக்கள் கோபமடைந்தனர். முழுச் சமூகப் புறக்கணிப்பை அறிவித்துத் தங்களின் பழியைத் தீர்த்துக் கொண்டனர். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சார்பாக இந்துக்களோடு பேச கவிதா கிராமத்திற்குச் சென்ற ஏ.வி.தக்கார் என்பவர் இப்புறக்கணிப்புக்குக் காரணமான நிகழ்ச்சி பற்றி ஓர் அறிக்கையை அளித்துள்ளார். அவர் கூறிய கதை பின்வருமாறு :

"கவிதா கிராமச் சாதி இந்துக்கள் அக்கிராமப் பள்ளியில் தாழ்த்தப்பட்டச் சிறுவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள ஒத்துக் கொண்டார்கள். ஆகவே பிரச்சனை சுமுகமாக முடிந்ததாக 10ஆம் தேதியே அசோசியேட் பிரஸ் அறிவித்து இருந்தது. ஆமதாபாத் அரிசன சேவா சங்கச் செயலரின் அறிக்கையோடு இது முரண்படுகிறது. அரிசனங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புவது இல்லை என முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள் என அவர் 13ஆம் தேதி அறிக்கையில் கூறியுள்ளார். அவர்கள் தன்னிச்சையாக இம்முடிவை எடுக்கவில்லை. மாறாக, சாதி இந்துக்கள் இம்முடிவுக்கு அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். நூறு குடும்பங்களைக் கொண்ட நெசவாளர்கள், சாமர்கள், ஏனையோரை உள்ளடக்கிய ஏழை அரிசனங்களுக்கு எதிராக இவர்கள் சமூகப் புறக்கணிப்பை அறிவித்து இருந்தார்கள். இவர்களுக்குக் கூலிவேலை மறுக்கப்பட்டது. இவர்கள் கால்நடைகள் புல்வெளிகளில் மேய அனுமதிக்கப்பட வில்லை. இவர்கள் குழந்தைகளுக்கு மோர் மறுக்கப்பட்டது. இவை மட்டுமல்ல, ஓர் அரிசனத் தலைவரைக் கட்டாயப் படுத்தி அவரும் மற்றவரும் இனிமேல் தங்கள் குழந்தை களைப் பள்ளியில் சேர்க்க முயல்வதில்லை எனச் சத்தியம் செய்து கொடுக்க வைத்தனர். மேலே சொல்லப்பட்ட சுமுகமான முடிவு இப்படி வந்ததுதான்.

இந்தப் பொய்யான உடன்படிக்கை 10ஆம் தேதியே ஏற்பட்டதாக அறிவித்த பின்பும்கூட ஏழை அரிசனங்கள் முற்றாகச் சரணடைந்தும்கூட, பத்தொன்பது வரை சமூகப் புறக்கணிப்பு நீக்கப்படவில்லை. 22வரை நெசவாளர்களுக்குப் பகுதி அளவே புறக்கணிப்பு நீக்கப்பட்டது. சாமர்களைப் பொறுத்த மட்டில் இப் புறக்கணிப்பு சற்று முன்னதாகவே நீக்கப்பட்டுவிட்டதற்குக் காரணம் அக்கிராம மேல் சாதியினர் இறந்த மிருகங்களை அகற்றத் தயாராயில்லை. ஆகவே சாமர்களிடம் சற்று முன்னதாகவே உடன்பாடு கண்டு கொண்டார்கள். இதுவரை நடத்திய கொடுமைகள் போதவில்லை என்பதைப் போல 15ஆம் தேதியும் 19ஆம் தேதியும் அரிசனங்களின் கிணறுகளில் மண்ணெண்ணெயைக் கொட்டினர். இந்த ஏழை அரிசனங்களை எந்த அளவிற்குக் கலவரத்திற்கு உள்ளாக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதை எவரும் கற்பனை செய்து கொள்ளலாம். மேல்சாதி சிறுவர்களுக்குச் சமமாக தங்கள் குழந்தைகளையும் பள்ளிக்கு அனுப்ப இவர்கள் துணிந்ததே இவ்வளவுக்கும் காரணம்."

"22ஆம் தேதி காலையில் நான் அரசியல் தலைவர்களைச் சந்தித்தேன். சாமர் சாதிகளைச் சார்ந்த சிறுவர்கள் தங்கள் சாதிச் சிறுவர்களோடு சமமாக உட்கார்ந்து படிப்பது என்ற கருத்தையே தங்களால் சகித்துக் கொள்ள முடியாது என தெத் (உயர்) சாதியினர் கூறினார்கள். நான் இப்பிரச்சனையை சுமுகத்திற்குக் கொண்டுவரும் கருத்தோடு 23ஆம் தேதி ஆமதாபாத் மாவட்ட நீதிபதியைச் சந்தித்தேன். ஆனால் எந்தப் பயனும் கிடைக்கவில்லை.

"இவ்வாறாக அரிசனச் சிறுவர்கள் அக்கிராமப் பள்ளியில் சேருவதற்கு முழுமையான தடை விதிக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு உதவிட ஒருவரும் இல்லை. அரிசனங்கள் மொத்தமாக வேறு ஏதாவது கிராமத்திற்குச் சென்று விடச் சிந்தனை செய்யம் அளவிற்கு அவர்கள் மனந் தளர்ந்து போய் இருக்கின்றனர்."

காந்தியின் முன்னால் வைக்கப்பட்ட அறிக்கை இதுதான். இதற்குக் காந்தி என்ன செய்தார்? கவிதா கிராமத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் காந்தி பின்வரும் அறிவுரையை வழங்கினார் :

"சுய உதவியைப் போன்று வேறு உதவி ஒன்றும் கிடையாது. தங்களுக்குத் தாங்களே உதவி செய்து கொள்பவர்களுக்குக் கடவுள் உதவி செய்வார். கவிதா கிராமத்தை விட்டு வெளியேறுவது என்று சொல்லப்படுகிற தீர்மானத்தை அரிசனங்கள் நிறைவேற்றினால் இது அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களைப் போன்றோர்களுக்கும் இது வழிகாட்டியாக அமையும். வேலை தேடிக் கொள்வதற்கே இடம் பெயர வேண்டிய நிலையில் சுய மரியாதையைக் காப்பாற்ற வேண்டி எவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும். அரிசனங்களின் நலன் விரும்புவோர் அரிசனங்களை ஏற்றுக் கொள்ளாத கவிதா கிராமத்திலிருந்து விட்டு வெளியேற அவர்களுக்கு உதவுவார்கள் என நம்புகிறேன்". குடிபெயரும்படி தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் காந்தி அறிவுரை வழங்கினார். கவிதா கிராம இந்துக்களைத் தண்டிக்கும்படி திரு. தாக்கருக்குக் காந்தியால் ஏன் ஆலோசனை வழங்க முடியவில்லை தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் உரிமைகளை வென்றெடுக்க அவர்களுக்கு உதவும்படி காந்தியால் ஏன் கூற முடியவில்லை? வெளிப்படையாகச் சொல்வதானால் இந்துக்களின் உணர்வுகளைப் புண்படுத்தாமல் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை மேம்படுத்தவே விரும்பினார். இம்மாதிரியான ஒரு மனிதனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு என்ன நல்லது செய்துவிட முடியும்? இந்துக்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாக இருப்பதிலேயே காந்தி மிகுந்த அக்கறை காட்டினார் என்பதையே இவை அனைத்தும் காட்டுகின்றன. ஆகவேதான் காந்தி இந்துக்களுக்கு எதிரான சத்தியாக்கிரகத்தை எதிர்த்தார். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அரசியல் கோரிக்கைகள் இந்துக்களுக்கு எதிரானவை எனக் காந்தி நினைத்ததால் அவற்றையும் எதிர்த்தார். இவர் அக்கறையெல்லாம் இந்துக்களுக்கு நல்ல பிள்ளையாய் இருப்பதே. இப்படி இருப்பதால்

தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு எந்தப் பயனும் கிடைக்காது என்பது குறித்து அவருக்குக் கவலை இல்லை. ஆகவேதான் காந்தியின் தீண்டாமை ஒழிப்புத் திட்டத்தில் வெறும் சொற்கள் மட்டுமே உள்ளன. செயல் என்பதே இல்லை.

முன்றாவது காரணம், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஓர் அமைப்பாவதை - அதன்மூலம் அவர்கள் வலிமை பெறுவதைக் காந்தி விரும்பவில்லை. அவர்கள் அமைப்பானால் இந்துக்களிடமிருந்து விடுபட்டுச் சொந்தக் கால்களில் நிற்பார்கள். இந்துக்களின் அணியைப் பலவீனப் படுத்தி விடுவார்கள் என அச்சப்பட்டார். அரிசன சேவை சங்கத்தின் செயல்பாடுகள் இதைச் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இந்து எசமானர்கள் விசயத்தில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடையே அடிமை மனநிலையை உருவாக்கி வருவதே இச்சங்கத்தின் முழு இலட்சியமாகும். தாங்கள் விருப்பப்பட்ட எந்தக் கோணத்திலிருந்தும் இச்சங்கத்தை ஒருவர் ஆய்வு செய்யட்டும். அடிமை மனநிலையை உண்டாக்குவதே இச்சங்கத்தின் உண்மை நோக்கம் என்பது அப்போது வெளிப்படும்.

பகவத் கீதையில் கூறப்படுகின்ற புத்தனா என்ற புராணக் கொடியவனையே இச்சங்க வேலைகள் நினைவு படுத்துகின்றன. மதுரா அரசன் கம்சன் தான் கிருட்டிணன் கைகளால் கொல்லப்படலாம் என்பதால் அக்கிருட்டிணனைக் கொல்ல விரும்பினான். கிருட்டிணன் பிறந்து விட்டான் என்பதை அறிந்த கம்சன் குழந்தையிலேயே அவனைக் கொல்லும்படி புத்தனாவை அனுப்புகிறான். புத்தனா ஒரு அழகிய பெண்ணாக மாறி கிருட்டிணனின் வளர்ப்புத் தாயான யசோதையிடம் செல்கிறான். தன் மார்பகத்தில் நஞ்சைத் தேக்கி வைத்து கிருட்டிணனை பால் அருந்தச் செய்வதன் மூலம் அவனைக் கொன்றுவிடுவதற்கான வாய்ப்பை எதிர் நோக்கி இருந்தான். இக்கதையின் மீதிப் பகுதியை சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. இக்கதையின் கரு என்னவென்றால் வெளிப்படையான நோக்கங்கள் மட்டுமே எப்பொழுதும் உண்மையான நோக்கங்களாக இருந்துவிட முடியாது. ஒரு தாதியும் கூடக்

கொலையாளியாக முடியும். தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கிருட்டிணனோடும், அரிசன சேவை சங்கத்தைப் புத்தனாவோடும் ஒப்பிடலாம். இச்சங்கம் சேவை என்ற பாசாங்கைக் காட்டித் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மத்தியில் நிலவிய சுதந்திர தாகத்தை நசுக்கியது. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தங்கள் கிளர்ச்சியின் துவக்கக் கட்டங்களில் சில நல்ல இந்துக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்களின் தலைமையைப் பின்பற்றி வந்தார்கள். வட்டமேசை மாநாட்டுக் காலத்தின்போது தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் முற்றிலும் சுயசார்பு உள்ளவர்களாக தனித்துச் செயல்படுபவர்களாக மாறி விட்டார்கள். இந்துக்களின் கருணையில் திருப்தி கொள்வது என்பது இனிமேல் இல்லை. எவை தங்கள் உரிமைகள் என அறிவித்தார்களோ அவற்றைத் தருமாறு கோரினார்கள். தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் இந்த சுதந்திர தாகத்தை நசுக்கவே காந்தி அரிசன சேவை சங்கத்தைத் தொடங்கினார் என்பதில் எந்த அய்யமுமில்லை. அரிசன சேவைச் சங்கம் தனது அற்பப் பணிகளினால் சில விசுவாசமான தாழ்த்தப்பட்டவர்களை ஒன்று திரட்டி காந்தியும் இந்துக்களும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் காவலர்கள் எனப் பிரச்சாரம் செய்ய அவர்களை அமர்த்திக் கொண்டது. தன் மரியாதையை இழந்து ஒரு மனிதன் மதிப்பைப் பெற முடியாது. தன் கற்பை இழந்து ஒரு பெண் கண்ணியத்தைப் பெற முடியாது. தன் விடுதலையை இழந்து ஒரு நாடு நல்லதைப் பெற முடியாது என டானியல்கோனல் என்ற அயர்லாந்துத் தலைவர் ஒருமுறை சொல்லி இருக்கிறார். அரிசன சேவைச் சங்கத்தின் பணிகளுக்குக் கைமாறாகத் தங்களின் சுதந்திரத்தையே இழக்க வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அப்பாவிக்களாக இருந்தார்கள். காந்தி விரும்பியதும் இதைத்தான். சங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்த விடுதிகளில் தங்கி இருந்த அரிசன மாணவர்களுக்கு இச்சங்கம் உதவிய முறைதான் இதன் நடவடிக்கைகளிலேயே மிக மோசமான பகுதிகளாகும். மகாபாரதத்திலுள்ள இரு முக்கியப் பாத்திரங்களான பீஷ்மரையும்,

கச்சாவையும் இந்த அரிசன மாணவர்கள் நினைவு படுத்துகிறார்கள். பாண்டவர்கள் நல்லவர்கள். கௌரவர்கள் கெட்டவர்கள் என இந்த பீஷ்மர் பெரிய அளவிற்கு நாடகமாடினார். இவர்களுக்கு இடையில் போர் முண்டபோது பாண்டவர்களுக்கு எதிராக கௌரவர்களின் பக்கமே பீஷ்மர் நின்று சண்டையிட்டார். கௌரவர்கள் தமக்குச் சோறு போட்டார்கள் எனத் தன் செயலுக்கு நியாயம் கற்பிக்க அவர் வெட்கப்படவில்லை. அரக்கர்களை எதிர்த்துத் தேவர்கள் போரிட்டு வந்தனர். கச்சா என்பவர் தேவர் அணியினர். அரக்கர்களின் தலைவர்க்கு ஒரு மந்திரம் தெரியும். அதன் மூலம் அவர் இறந்த அரக்கர்களை உயிர்ப்பித்து வந்தார். தேவர்களின் தலைவர்களுக்கு இந்த மந்திரம் தெரியாது. போரில் இறந்த தேவர்களை அவரால் உயிர்ப்பிக்க முடியவில்லை. அரக்கர்களின் தலைவரிடம் கச்சாவை அனுப்பி எப்படியாவது அந்த மந்திரத்தைக் கற்றுத் திரும்பும்படி தேவர்கள் திட்டமிட்டு அனுப்புகின்றனர். துவக்கத்தில் கச்சா வெற்றிபெற முடியவில்லை. இறுதியாக அரக்கர் தலைவர் மகளான தெய்வானையுடன் கச்சா ஓர் உடன்பாட்டிற்கு வருகிறார். அவள் மந்திரத்தைக் கற்றுக் கொள்ள உதவினாள். தான் அவளை மணந்து கொள்வதாக கச்சா உறுதியளித்தான். தெய்வானை தான் சொல்லிய படியே நடந்து கொண்டாள். ஆனால் கச்சாவோ தன் வாக்குறுதியை நிறைவேற்றவில்லை. தன் வாக்குறுதியைக் காட்டிலும் தன் இன நலனே முக்கியமானது எனக் கூறினான்.

தங்கள் சொந்த நலனைத் தவிர வேறு எந்த ஒன்றிலும் நாட்டம் கொள்ளாத தார்மீகச் சீரழிவிற்கு எடுத்துக்காட்டான பாத்திரங்களே இவை இரண்டும் என்பது என்கருத்து. அரிசன விடுதிகளில் இருந்த மாணவர்கள் பீஷ்மர், கச்சா ஆகிய இருவரின் பாத்திரத்தை ஒருசேர நடித்து வருகிறார்கள். இந்த மாணவர்கள் விடுதிகளில் தங்கிப் படிக்கும்பொழுது காந்தி, காங்கிரஸ் ஆகியவற்றின் புகழ்பாடுவதன் மூலம் பீஷ்மரின் பாத்திரத்தை நடித்து வருகிறார்கள். விடுதியைவிட்டு வெளிவந்த பின்னர்

காந்தியையும், காங்கிரசையும் கண்டனம் செய்வதன்மூலம் கச்சாவின் பாத்திரத்தில் நடிக்கிறார்கள். இதனைக் கண்டு நான் மிக மிக வேதனைப்படுகிறேன். தாழ்த்தப்பட்ட இளைஞர்களின் இந்தத் தார்மீகச் சீரழிவை விட வேறு ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தீமையாக இருக்க முடியாது. அரிசன சேவைச் சங்கம் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குச் செய்த மாபெரும் இழி சேவை இதுதான். அவர்களின் பண்பாட்டையும், முனைப்பையும் இச்சங்கம் அழித்து விட்டது. காந்தி இதைத்தான் எதிர்பார்த்தார்.

நான்காவது உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். சாதி இந்துக்கள் இச்சங்கத்தை நடத்தி வந்தார்கள். இச்சங்கத்தை தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கைகளுக்கு மாற்றிவிட வேண்டும். அவர்களே இதனை நடத்த வேண்டும் எனச் சில தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் கோரினார்கள். நிர்வாகப் பதவிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களும் அமர்த்தப் பட வேண்டும் என மற்றவர்கள் கோரினார்கள். இந்த இரண்டு கோரிக்கைகளையும் காந்தி மறுத்து விட்டார். அதற்கு அவர் இரண்டு சூழ்ச்சியான காரணங்களை முன் வைத்தார். மிகப்பெரும் சூழ்ச்சியுடைய ஒரு நபரும் கூட இம்மாதிரிச் செய்துவிட முடியாது. தீண்டாமையை கடைபிடிக்கும் பாவத்திற்கு பிராயச்சித்தம் தேடவே இந்துக்கள் அரிசன சேவை சங்கத்தில் பணியாற்றுகிறார்கள் என்பது காந்தியின் முதல் வாதம். இந்துக்கள் தான் பிராயச்சித்தத்தைச் செய்ததாக வேண்டும். ஆகவேதான் சங்கத்தை வழிநடத்தவதில் தாழ்த்தப்பட்டவர்க்கு இடம் தரப்படவில்லை. இச்சங்கத்திற்கு நன்கொடை அளித்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அல்ல. மாறாக இந்துக்களே. ஆகவேதான் நிர்வாகப் பதவிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்க்கு உரிமை இல்லை என்பது காந்தியின் இரண்டாவது வாதம். காந்தியின் மறுப்பை சகித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அவர் வைக்கும் வாதமோ மிக அவமானத்தைத் தருவதாக இருக்கின்றது. கண்ணியமான ஒருவன் சங்கத்தில் பணியாற்ற மறுப்பு தெரிவித்தால் அவனை மன்னித்து விடலாம். அரிசன சேவை சங்கம் ஓர் அற நிறுவனம். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அதனிடமிருந்து பலன் பெறுவார்கள்

என ஒருவர் நினைக்கக்கூடும். அறக் கட்டளையினால் பலன் பெறுபவர்கள் அந்த நிறுவனத்தின் நோக்கங்களையும் இலட்சியங்களையும் அதன் விதிகளையும் அறிந்து கொள்வதற்கென அனைத்து உரிமைகளும் இருக்கின்றன. இதைக் கொஞ்சம் சட்டம் தெரிந்தவர்களும் ஒத்துக் கொள்வர். அந்த நிறுவனத்தின் இலட்சியங்கள் முறையாக செயல்படுத்தப்படுகின்றனவா இல்லையா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் உரிமை அவர்களுக்கு உண்டு. நிறுவனத்தின் விதிகளை மீறும் நிர்வாகிகளை நீக்குவதற்கென உரிமையும் கூட இவர்களுக்கு உண்டு. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் நிர்வாகப் பதவிகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களை அமர்த்த வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை மறுக்க இயலாது. காந்தி இந்த நிலைபாட்டை ஒத்துக்கொள்ள வெளிப்படையாகவே விரும்பவில்லை. கெஞ்சிப் பிழைப்பதை விரும்பாத, அன்னியர்களின் இரக்கத்தில் தம் எதிர்காலத்தை அடகுவைப்பதில் நம்பிக்கை கொள்ளாத ஒரு சுயமரியாதையுள்ள தாழ்த்தப்பட்டவர் காந்தியுடன் சண்டையிட ஏதுமில்லை. கயமையை நற்பண்பாக எடுத்துக் கொண்டால் காந்தியின் வாதங்கள் மிக அருமை. அதன் பெயருக்குரியவர் காந்திதான் என அமைதியாகத் தாழ்த்தப்பட்டவர் சொல்லிவிடுவார். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இச்சங்கத்தைப் புறக்கணித்தால் அவர்களை யாரும் குறை சொல்லக்கூடாது.

சங்கத்தை வழி நடத்துவதில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு இடம் தர மறுப்பதற்கு இவை உண்மையான காரணங்களாக இருக்க முடியாது. உண்மையான காரணங்கள் வேறானவை. முதலில் தாழ்த்தப்பட்டவரிடம் சங்கத்தை ஒப்படைத்தால் அவர்களின் மீதுள்ள கட்டுப்பாட்டை காங்கிரசும் காந்தியும் இழந்து விடுவார்கள். இதனால் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் இந்துக்களை சார்ந்திருக்க வேண்டி இருக்காது. இரண்டாவது, தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சுதந்திர மடைந்து விட்டால் இந்துக்களிடம் விசுவாசமாக இருக்க மாட்டார்கள். இதன் விளைவுகள் காந்தி சங்கத்தை அமைத்ததன் நோக்கத்திற்கும் இலட்சியத்திற்கும் முழுக்க

முரண்பட்டதாகவே இருக்கும். தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடத் தில் உதவிக்காக ஏங்கும் மன நிலையை உருவாக்கவே காந்தி விரும்பினார்.

ஆகவேதான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கரங்களில் சங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டையும், நிர்வாகத்தையும் தரக் காந்தி விரும்பவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்கான உண்மையான விருப்பங்களோடு இது ஒத்துப் போகின்றதா? தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் விடுதலைப் போராளியாகக் காந்தியை அழைக்க முடியுமா? இந்துக் களின் கயிறுகளால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைக் கட்டி வைக்கவே காந்தி மிகுந்த அக்கறை காட்டி வந்தார். இந்துக்களின் பிடியில் இருந்து தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் விடுபட்டுச் செல்வதைக் காந்தி விரும்பவில்லை. இவையே காந்தியின் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கம் தோல்வியடைந்த தற்கான காரணங்களாகும்.

(F)

தொகுத்துச் சொல்வோம். தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய மனித உரிமைகளைக் காந்தி மீட்டுத் தந்து விட்டார் எனச் சொல்லிவிட முடியுமா? வெளிப்படையாகவே இல்லை எனச் சொல்லலாம். இன்னமும் கூட இந்த மனித உரிமைகளை இந்துக்கள் தங்கள் கைவசமே வைத்திருக்கிறார்கள். இவற்றை மீட்கக் காந்தி எதுவுமே செய்து விடவில்லை அல்லது இதை மீட்பதற்குத் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு உதவவும் இல்லை. மாறாக, அவர்களின் வழியில் காந்தியே தடைகளையும் எழுப்பினார். தங்களின் மனித உரிமைகளை - இதன் பொருள் இந்துக்களிடம் இருந்து விடுதலை - அரசியல் அதிகாரத்தின் மூலம் மட்டுமே பாதுகாக்க முடியும் என்பதைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் உணர்ந்தார்கள். மறுபுறம் தமது பேருரைகள், இந்துக்களின் கருணை, அக்கறை ஆகிய இவை மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அனைத்துத் தீமைகளுக்கும் தீர்வாக அமைந்துவிடும் எனக் காந்தி நம்பினார்.

இடையறாது பொங்கிப் பெருகும் இந்துக்களின் கருணை, அக்கறை ஆகிய இவைகளை மட்டுமே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் நம்பி இருக்க முடியுமா? கோபம் குடி கொண்டிருக்கும் கருணை விவாதிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றுதான். வஞ்சம் குடி கொண்டிருக்கும் அக்கறை நம்பிக்கைக்கு தகுதியான ஒன்றுதான்.

பரிதாபகரமான அளவுகளைக் கொண்ட இந்துக்களின் கருணைகளையும் அக்கறைகளையுமே தீண்டப்படாதோர் சார்ந்திருக்க வேண்டும் என எவரேனும் அவர்களிடம் கூற முடியுமா? இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தீண்டாமை இருந்து வருகிறது. இந்துக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் இரத்தத்தை உறிஞ்சி வருகிறார்கள். அவர்களைச் சிதைத்து வருகிறார்கள். அனைத்து வழிகளிலும் இவர்களை நசுக்கி வருகிறார்கள். இந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடம் இந்துக்கள் எந்த அளவிற்கு இரக்கம் காட்டியிருப்பார்கள்? வெறும் எட்டு லட்சம் ரூபாய் அதுவும்கூட காந்தி தனிப்பட்ட முறையில் நாட்டைச் சுற்றிப் பிச்சை எடுத்ததால் கிடைத்தது. அரசியல் அதிகாரம் மட்டுமே தங்களுக்கு விடுதலையைத் தரும் என்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கையை காந்தி ஏற்றுக் கொண்டிருந்தால், தமது திட்டத்தை மெய்ப்பித்து இருக்கலாம்.

நூற்றாண்டு காலப் பிரச்சாரங்கள் செய்யாததைக் காட்டிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கைகளில் நிர்வாக அதிகாரத்தை அளித்தால் ஓர் ஆண்டிற்குள் பெருமளவு மாற்றத்தைச் செய்துவிட முடியும் என்பதைச் சராசரி அறிவு உள்ளவனே புரிந்து கொள்வான். அந்த அளவிற்கு இந்தக் கோரிக்கைகளின் நியாயம் வெளிப்படையானது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அரசியல் அதிகாரம் என்ற சிந்தனையேகூட காந்திக்கு வெறுப்பைத் தருகிறது. தாம் நம்பிக்கை வைத்த சமூக வளர்ச்சிப் போக்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு முற்றாக உதவவில்லை என்பதை உணர்ந்திருந்த போதிலும் காந்தி தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்காக அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குகளைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்க

வில்லை. இப்படி இருக்கையில் "காந்தியிடம் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்" என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஏன் சொல்லக் கூடாது?

அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போரின்போது நாட்டு ஒற்றுமை, அடிமைத்தன ஒழிப்பு ஆகிய இரண்டு பிரச்சனைகளில் அதிபர் லிங்கன் மேற்கொண்ட அணுகுமுறை இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவுக்கு வருகிறது. 1862இல் திரு. கொரேஸ்கிர்லி அவர்களுக்கும் அதிபர் லிங்கன் அவர்களுக்கும் இடையே நடந்த கடிதப் போக்கு வரத்து இந்த அணுகுமுறையை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது.

திரு.கீர்லே அவர்கள் "இருபது மில்லியன் மக்களின் வேண்டுகோள்" என்ற தலைப்பிட்ட கடிதத்தை அதிபருக்கு எழுதியிருந்தார். அதில் அவர் கூறியதாவது :

அதிபர் அவர்களே!

இப்பரந்த நிலத்தில் ஒன்றியத்திற்காகப் போராடும் சுயநலமற்ற உறுதியான மதிநுட்பமிக்க எவரும் கிளர்ச்சியை ஒடுக்கும் அதே சமயத்தில் அது தோன்றுவதற்கான காரணத்தையும் (அடிமை முறையையும்) காப்பாற்ற மேற்கொள்ளும் முயற்சிகள் பயனற்றவை என்றும், முட்டாள்தனமர்னவை என்றும் உணராமல் இல்லை."

இதற்கு அதிபர் லிங்கன் கீழ்க்கண்ட பதிலை அளித்தார்.

"அடிமை முறையைக் காப்பாற்றாமல், நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்ற முடியாது என்பவர்களோடு என்னால் ஒத்துப் போக முடியாது....."

"....அடிமை முறையை ஒழிக்காமல் நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்ற முடியாது என்பவர்களோடு என்னால் ஒத்துப் போக முடியாது. என்னுடைய முக்கியமான குறிக்கோள் நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்றுவதே. அடிமை முறையை காப்பாற்றுவது அல்லது ஒழிப்பது என்பது என் குறிக்கோள் அல்ல."

“எந்த ஓர் அடிமையையும் விடுதலை செய்யாமல் நாட்டின் ஒற்றுமையை காப்பாற்ற முடியும் என்றால் அதை நான் செய்வேன். எல்லா அடிமைகளையும் விடுதலை செய்து நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்ற முடியும் என்றால் அதையும் நான் செய்வேன். சிலரை விடுதலை செய்து சிலரை அப்படியே வைப்பதன் மூலம் நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்றமுடியும் என்றால் அதையும் நான் செய்வேன்”

கருப்பின அடிமை முறைக்கும், நாட்டின் ஒற்றுமைக்கும் உள்ள உறவு குறித்த அதிபர் விங்கள் கருத்துக்கள்தான் இவை. கருப்பர்களின் (நீக்ரோ) விடுதலை வீரன் எனப் பெயர் பெற்ற ஒருவர் பற்றி எதிர்மறையான கருத்தை இவை உருவாக்குகின்றன. உண்மையில் சொல்லப் போனால், கருப்பர்களின் விடுதலையை தன் உளப்பூர்வக் கட்டளையாக விங்கள் கருதவில்லை. மக்களால் மக்களுக்காக நடத்தப் படுவதே மக்கள் அரசாகும் என்ற பிரசித்திபெற்ற கெட்டிஸ் பர்க் உரையை ஆற்றிய இந்த விங்கள் அவர்கள் தம்முடைய உரையை வெள்ளையரால் வெள்ளையர்களுக்கான கருப்பர்களின் அரசாங்கம் என்ற வடிவத்தைப் பெற்றிருக்குமானால் அவர் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டார். அவருக்கு வேண்டியது எல்லாம் நாட்டின் ஒற்றுமையே.

கருப்பர்களின் விடுதலை, நாட்டின் ஒற்றுமை ஆகிய இரண்டு பிரச்சனைகளில் அதிபர் விங்கள் எடுத்த அணுகுமுறையும்; நாட்டு விடுதலை - தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஆகிய பிரச்சனைகளில் காந்தி எடுத்த அணுகுமுறையும் ஒத்ததாகவே இருக்கின்றன. அதிபர் விங்கள் நாட்டின் ஒற்றுமையை விரும்பியது போல காந்தியும் நாட்டின் விடுதலையை விரும்பினார். ஆனால் இந்து மத அமைப்பைச் சிதைத்து அதன் மூலம் பெறுகின்ற விடுதலையைக் காந்தி விரும்பவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் விடுதலை என்பது இந்து அமைப்பைச் சிதைப்பதே. அதிபர் விங்களும் நாட்டின் ஒற்றுமைக்கே அவசியம் என்கிற நிலையில் அடிமைகளை விடுதலை செய்ய விரும்பவில்லை. ஆனாலும் இதில் காந்திக்கும் விங்கனுக்கும் ஒரு வேறுபாடு இருக்கிறது.

நாட்டின் ஒற்றுமையைக் காப்பாற்றுவதற்கு கருப்பர்களை விடுதலை செய்வது அவசியமானால், விங்கள் அவர்களை விடுதலை செய்யத் தயாராக இருந்தார். ஆனால் காந்தியின் அணுகுமுறையோ இதற்கு நேர் எதிரானது. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் அரசியல் விடுதலை பெறுவது நாட்டு விடுதலைக்கு அவசியம் ஆனது என்ற சூழ்நிலையிலும் கூட காந்தி இதற்குத் தயாராக இல்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் அரசியல் விடுதலையின் மீதுதான் நாட்டின் விடுதலை கிடைக்கும் என்றால் அந்த விடுதலை நாசமாய்ப் போகட்டும் என்பதே காந்தியின் அணுகுமுறையாகும்.

இந்த விசயங்கள் அனைத்தும் கடந்த காலத்திற்குரியவை. இன்றோ காந்தி புனா ஒப்பந்தத்தை ஒப்புக் கொண்டதால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கைகளை எதிர்க்க முடியாது; புனா ஒப்பந்தத்தில் காந்தியும் ஒரு கட்சிக்காரர் என்ற முறையில் இந்தியத் தேசிய வாழ்க்கையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஒரு சக்தி என்பதைக் காந்தி ஒப்புக் கொண்டார் என்று நாம் அனுமானிக்க வேண்டும். சில தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் மனதில் மேற் சொன்ன கருத்துக்கள் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளன. இவை முழுமையாக தவறான புரிதலாகும். காரணம், புனா ஒப்பந்தம் காந்தியின் கருத்துக்களில் எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்திவிடவில்லை. அரசியல் பாதுகாப்பு என்ற தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கோரிக்கையைப் பொறுத்த மட்டில் வட்ட மேசை மாநாட்டின் போதும் புனா ஒப்பந்தத்திற்கு முன்பும் காந்தி கடைபிடித்து வந்த அதே அணுகுமுறையைத்தான் இன்றும் கடைபிடித்து வருகிறார். இந்தியத் தேசிய வாழ்க்கையில் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஒரு தனிச் சக்தி என்றும் ஆகவே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு அவர்களின் அனுமதியும் அவசியம் என்றும் 1940இல் மேன்மைமிகு அரசாங்கம் அறிவித்து இருந்தது. காந்தி உடனே இதை எதிர்த்தார். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தனிச் சக்தி ஆகவே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திற்கு அவர்களின் ஆதரவு அவசியம் என அரசுப் பிரதிநிதி (வைஸ்ராய்) லிங்லித் கௌப்ரோ கூறியபோது காந்தி அதற்குப் பின்வருமாறு பதில் அளித்தார் :

“சுதேசி மன்னர்களுடனும், முசுலீம்களுடனும் தாழ்த்தப் பட்ட வகுப்பினரிடமும் கூட காங்கிரஸ் ஓர் ஒப்பந்தம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதவரை இந்தியா விடுதலை பெறும் உரிமையை ஆங்கிலேயர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என அரசுப் பிரதிநிதியும் பின் அரசுச் செயலரும் முன் வைத்து இருப்பது காங்கிரசுக்கும் மக்களுக்கும் செய்த பெரும் அநியாயம் ஆகும்.”

“இந்த விவாதத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினரைப் புகுத்தி இருப்பது பிரச்சனையை சாத்தியமாக்கி விட்டது. இவை (தாழ்த்தப்பட்டோர் பிரச்சனை - மொ.ர்) காங்கிரசின் சிறப்புக் கவனத்தில் இருந்து வருகிறது என்பதையும் தங்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதில் ஆங்கில அரசைக் காட்டிலும் காங்கிரஸ் கட்சி பன்மடங்கு வல்லமை வாய்ந்தது என்பதையும் தாழ்த்தப்பட்டவர் அறிவர். மேலும், சாதி இந்துக்களைப் போலவே தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர், எண்ணற்ற சாதிகளாகப் பிரிந்தே உள்ளனர். எண்ணற்ற சாதிகளை ஒரு சாதியின் உறுப்பினர் பிரதிநிதித்துவம் செய்வது சாத்தியமும் இல்லை. அது உண்மையாக இருக்காது” :

காந்தி முன் வைத்துள்ள வாதங்கள் சிறுபிள்ளைத்தனமானவை. அரசுப் பிரதிநிதி (வைஸ்ராய்) தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினருக்குக் கொடுத்த தகுதியை மறுக்கும் அவசரத்தில் காந்தி இவ்வாறு நடத்திருக்கக்கூடும் என ஒருவர் சுட்டிக் காட்டலாம். தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் எண்ணற்ற சாதிகளாகப் பிரிந்துள்ளனர். எந்த ஒரு தனிச் சாதியும் அவர்களை மொத்தமாகப் பிரதிநிதித்துவம் செய்ய முடியாது எனச் சொன்னால், முசுலீம்கள், இந்தியக் கிருத்துவர்கள் ஆகியோர் நிலையும் இதுதான் என்பதைக் காந்தி மறந்து விட்டார். முசுலீம்களிடையே (1) சன்னிகள் (2) ஷியாக்கள் (3) மேமன்கள் என்ற மூன்று பிரிவினர் உண்டு. இந்த ஒவ்வொன்றிலும் எண்ணற்ற சாதிகள் உண்டு. அச்சாதிகளுக்கு இடையில் கலந்துண்ணல் உண்டு. ஆனால் திருமண உறவுகள் இல்லை. இந்தியக் கிருத்துவர்களும் கத்தோலிக்கர்கள் புரட்டஸ்டன்கள் எனப்

பிரிந்துள்ளனர். கத்தோலிக்கர்களிடையே (1) சாதிக் கிருத்துவர்கள் (2) சாதியில்லாத கிருத்துவர்கள் என்ற உட்பிரிவுகளும் உண்டு. புரட்டஸ்டண்டு பிரிவுகளில் சாதிகள் உண்டு. அச்சாதிகள் தங்களுக்குள் திருமண உறவைக் கொண்டிராது. சாதிக் கிருத்துவர்களும் சாதியில்லாத கிருத்துவர்களும் தங்களுக்குள் கலந்துண்ணலைக்கூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. அல்லது இந்த இருதரப்பினரும் ஒரே மாதா கோயிலுக்குக்கூடச் செல்வதில்லை. புனா ஒப்பந்தத்தில் காந்தியும் ஒரு கட்சிக்காரர் என்ற போதிலும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினருக்குத் தனித்தொகுதி கொடுப்பதைத் தடுப்பதில் உறுதியாக இருக்கிறார் என்பதைத் தானே இவை காட்டுகின்றன. தமது எதிர்ப்பை நியாயப்படுத்த எந்த முட்டாள்தனமான வாதத்தையும் முன்வைக்க அவர் தயாராக உள்ளார் என்பதைத்தான் இவை காட்டுகின்றன.

சுருக்கமாகச் சொல்வதானால் தாழ்த்தப்பட்டவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் காந்தி இன்னும் எதிராகத்தான் நிற்கிறார். மீண்டும், மீண்டும் இவர் இடையூறுகளைத் தருவார். இவரை நம்புவதற்கான காலம் இன்னும் வரவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்கான சிறந்த வழி "காந்தியிடம் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்" என்பதைத் தொடர்ந்து உயர்த்திப் பிடிப்பதே.

எமது வெளியீடுகள்

	ரூ. பை
1. சாதி ஒழிப்பு -- அண்ணல் அம்பேத்கர்	20.00
2. இந்துயிசத்தின் தத்துவம் -- "	20.00
3. காந்தியம் -- "	5.00
4. இந்தியாவில் சாதிகள் -- "	5.00
5. பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி -- "	16.00
6. இந்திய தொழிற்சங்கம் சில கருத்துக்கள் "	5.00
7. தீண்டத்தகாதோரும் இந்துக்களும் "	22.00
8. சாதிய சமூக அமைப்பும் தமிழ் தேசிய இனச் சிக்கலும் -- கருணா மனோகரன்	9.00
9. வரலாற்றுப் போர் -- "	5.00
10. பஞ்சகோணங்கள் -- கே.டானியல்	45.00
11. பஞ்சமர் -- "	60.00
12. தண்ணீர் -- "	35.00
13. டானியல் குறு நாவல்கள் -- "	35.00
14. பெண் விடுதலையும் காகிதச் சட்டங்களும்	15.00
15. தேசிய உணர்வும் மதவாதமும்	8.00

“நூற்றாண்டு காலப் பிரச்சாரங்கள் செய்யாததைக் காட்டிலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் கைகளில் நிர்வாக அதிகாரத்தை அளித்தால் ஓர் ஆண்டிற்குள் பெருமளவு மாற்றத்தைச் செய்துவிட முடியும் என்பதைச் சராசரி அறிவு உள்ளவனே புரிந்து கொள்வான். அந்த அளவிற்கு இந்தக் கோரிக்கைகளின் நியாயம் வெளிப்படையானது. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு அரசியல் அதிகாரம் என்ற சிந்தனையே கூட காந்திக்கு வெறுப்பைத் தருகிறது. தாம் நம்பிக்கை வைத்த சமூக வளர்ச்சிப் போக்கு தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு முற்றாக உதவவில்லை என்பதை உணர்ந்திருந்த போதிலும் காந்தி தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் விடுதலைக்காக அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்குகளைப் பயன்படுத்த அனுமதிக்கவில்லை. இப்படி இருக்கையில் “காந்தியிடம் எச்சரிக்கையாக இருங்கள்” என்று தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஏன் சொல்லக்கூடாது?”

—அண்ணல் அம்பேத்கர்